

اداره خانی :
فصله پنجمین بازار می صاحبیل خانه ۱۶۰

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آرستورولوس د. خریستیدیس

'Αβ'Ολα

Τεμάται γρως. 3.

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΦΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ὁ Κάιζερ, ἐπὶ τῇ αὐριον ἐπιτηρίδι τῶν γενεθλίων του.

Οἱ τρεῖς Πολωνοὶ ἀντιβασιλεῖς : 1) Πρίγκηψ Λουμπομίρσκη, 2) Κύριος φὸν Ὀστρόβσκη, 3) Ἀρχιεπίσκοπος φὸν Καρόβσκη.

Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Ὀθωμανικὴ ὀρχήστρα ἐν Βερολίῳ.

Ὁ πρόεδρος Πολωνὸς στρατηγὸς Σιγισμὸνδος Ζιολόνσκι.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΙΣ ΕΡΓΩΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΤΗΣ

Μέσα εις την διπλήν ζωήν, έντός της οποίας ζώμεν, χρειάζεται μεγάλη διορατικότητα, διά να διακρίνη τις την αληθινή σύστασιν των αισθημάτων, τα όποια έκδηλούνται προς ήμάς.

Άκούει τις δεξιόθεν και άριστερόθεν διαφόρους έκδηλώσεις, έξωτερικεύσεις γυναικών, φρονημάτων και αισθημάτων. Βλέπει τοιαύτην ή τοιαύτην συμπεριφοράν των άλλων εν τούτοις, πρέπει να έχη πάντοτε υπ' όψιν, ότι ούχι σπανίως εύρίσκειται μεγάλη διαφορά μεταξύ του ποιού των άληθινών σκέψεων και εκείνου, ή το όποιον άφί- νεται να φανερωθή.

Είναι ανάγκη, μ' άλλους λόγους, να φρονείζη τις πάντοτε, όπως το βλέμμα του μη σταματά εις τα έξωτερικά φαινόμενα, αλλά διακρίνει όπισθεν αυτών, ούχι την έπιπολήν των ιδεών, αλλά τα πραγματικά αυτών έλάνθηρα.

Και αν θαλήση να έξετάση έπισταμένως, αν προσπαθήση, όπως διευκρινίση βαθύτερον τα πράγματα, χωρίς να έσηρεασθή από την άτομικήν φιλαυτίαν, θέλει έξετασθή, ότι εις τας περισσοτέρας φορές ή έκδηλώσεις ήδέν είναι ή πραγματική άπόρροια του φρονήματος και ότι, ούχι σπανίως, υπάρχει μεταξύ του ένός και του άλλου διαφορά, πλειστάκις δε και αντίθεσις.

Η κοινωνία είναι εν καμμέγιστον θέατρον, εις το όποιον συμφύρονται ύποκριται και θεαταί, ή, διά να είμεθα πιστότεροι, οι θεαταί παίζουσι ταύτοχρόνως και ρόλον ύποκριτών.

Έκαστος προσπαθεί να παίξη το μέρος του και το περιεργον είναι, ότι θέλει να φανή άλλοις από ό,τι πραγματικώς είναι.

Περίεργος αυτή ή μανία του ανθρώπου. Ένθ' άγαπή και, που είναι ιδιόν του, ένθ' έμφανίζεται ως ο μεγαλειότερος έγωιστής, ο έγωιστικώτερος όλων των πλασμάτων της δημιουργίας, ίδου ότι την όντοτήτά του αυτήν δεν θέλει, δεν άγαπά, δεν άρέσκειται να υιοθετήση.

Θέλει να φαίνεται άλλος, ότι φρονεί άλλα, ότι έχει άλλα αισθήματα και ύπόστασιν.

Ο άνθρωπος θέλει να φαίνεται άλλοις άφ' ό,τι πραγματικώς είναι, τόσον εις την ύλικήν του ζωήν, όσον και εις την ψυχικήν. Έκείνος, που έπιπλόνη την αίθουσαν της ύποδοχής του με τα όραιότερα και καλλιτεχνικώτερα έπιπλα, ένθ' παραμελεί τα ένδότερα και τα άδυστα της οικίας του, εκείνος, που παραθέτει μεν γυνάματα και είναι άφειδέστατος, φειδωλότατος δε μέχρι γλισχρότητος, όταν διαιτάται κατά μόνας, ο άνθρωπος αυτός παίζει τον ίδιον ρόλον της έτερότητος και εις την ψυχικήν του ζωήν. Αφίνει να άκούονται σκέψεις, τας οποίας δεν φρονεί, αφίνει τα χείλη του να έκδηλούν αισθήματα, τα όποια δεν κατέχει, και, τέλος, σχηματίζει περι έαυτόν μίαν ψευδή άτμόσφαιραν ιδεών και αισθημάτων, έντός της οποίας δεν άναγνωρίζει έαυτόν.

Το τοιούτον είναι εν από τα πολλά συμπτώματα της κοινωνικής μας ζωής, ή όποια προς τοις άλλοις έπέβαλεν αυτό το δυσυπόστατον και πολυ- ύπόστατον τουτο εις τον άνθρωπον.

Πόσον τουτο είναι κουραστικόν, έκαστος λαληθώς το όμολογεί, όταν άποσύρσει άποκαμωμένος και κατάκοπος από κάθε κοινωνικήν έπαφήν, καθ' ήν έξήσκηση πλείοτερον και έμφαντικώτερον αυτήν την ιδιότητα.

Αλλά αν είναι κουραστικόν διά τον έπιτηδεύ- μενον τουτο, είναι πολλάκις επανίδυνον δι' εκεί- νον, προς όν άπευθύνεται.

Είναι πανόραχιον, ότι ή έπιείκεια, ή συμπά-θεια, ή κολακεία, οι έπαινοι και κάθε τι έπιχει-σμα μικρόν ή μέγα, άπευθύνεται προς τους πλη-

σιον, τους ίσχυρους, τους ανθρώπους, τέλος, εκεί- νους, οι όποιοι έχουν εις τας χείρας των κάποιαν επί των άλλων δύναμιν και ύπεροχήν. Οι κολακας δεν πλησιάζουσι ούτε τους πένητας, ούτε τους άδυνάτους. Άποστρέφουσι το πρόσωπόν των και αν άκόμη συναντήσουσι κάποια προτερήματα εις τους τελευταίους τουτους και τότε άκόμη κουργάζονται να τα όμολογήσουσι. Προς τί; έχουν να περδίσουσι τίποτε;

Ένθ' έξέναντίου ή μεγαλειότερα έξασκείται φαν- τασία και ή ζωηρότερα διανοητική δημιουργική- της, προκειμένου ν' άπευθυνθώσι προς πρόσωπα πλούσια, ίσχυρά ή κατά τον ένα ή άλλον τρόπον ίσχύοντα.

Υπάρχουσι δύο σχολαί, διάφορα διαθέτουσι μέσα. Εις ύποδοχήν των τοιούτων διαθέσεων οι όπαδοί της μιάς δέχονται εύχαρίστως τον λιβα- νωτόν και την κνίσσαν, άδιαφορούντες μεν επί της γνησιότητος αυτής, αλλά και μη έποικοδομούν- τες ούδέν εις την άπόλαυσιν της. Υπάρχουσι και άλλοι, οι όποιοι, εθώς ως αισθησάσθαι τον κνι- σμόν εκείνον, αρχίζουν όμέσως την άνάυσιν του και την διεξονηστικην έρευναν των αιτίων του.

Όταν, βεβαίως, είναι δυνατόν να ζή τις άνεξάρ- τητος των τοιούτων ψευδών διαθέσεων των μεν ή των δε, όταν δεν πρόκειται έξ αυτών να σημα- τίση την στενήν κοινωνίαν, εν τη όποιά θα ζή, βεβαίως το πρώτον σέστημα έχει το προσόν, ότι άπαλάσσει ένός κόπου την διάνοιαν και την κρίσιν.

Άλλ' είναι ή περίπτωση εις αυτή σπανία, πολύ σπανία. Τούναντίον, συνηθεστέρα είναι ή άλλη, καθ' ήν έκαστος καλείται από εκείνην την κοινω- νίαν του περιβάλλοντος να εκλέξη τα ύλικά της ψυχικής του εύδαιμονίας. Έν τοιαύτη περιπτώσει, χρειάζεται τοσοούτον μάλλον περισσοτέρα διορατι- κότης, όσον και ή ταχυδακτυλουργική Ικανότης του περιβάλλοντος είναι μεγαλειότερα.

Η διορατικότης όμως αυτή δεν είναι μόνον έμφυτος· άπαιτεί προπαίδευσιν και έξάσκησιν, άπαιτεί πείραν, αλλά, πρό παντός, άπαιτεί την έξοβάλεισιν της διαθρίψεως του έγώ.

Έχουσι ανάγκην της διορατικότητος ταύτης, διά να φέρη τις εν παράδειγμα μεταξύ των πολλών, οι πολυφόνοι λαοποιήδες. Αυταί, από της σι- γμής, καθ' ήν θα ριφθώσιν εις την κοινωνίαν των σαλονιών, και πριν άκόμη νεαρώσεται θα εύρεθώσιν εν μέσφ άτμοσφαιρας τεχνητής, την όποιαν οι ένδιαφερόμενοι θα τας δώσουσι διά να άναπνεύσουσι. Έπαινοι προς την σωματικήν ιαλ- λογήν των, έπαινοι προς τα πνευμά των, θυμίαμα προς την καρδίαν των, κνίσσα προς την όλην αυτών ύπόστασιν.

Είναι αλήθεια, είναι ψεθος; Δεν είναι δικαίον με μιά μονοκονδυλιά κάνεις να καταδικάζη, αλλά θα ήτο επίσης άδικον να θέλη να ύποστηρίξη, ότι όλος εκείνος ο χείμαρρος των συμφωνιών είναι ειλικρινής και δεν άποβλέπει με τον Ιτομώτερον τρόπον εις εν ύλικώτερον κέντρον και ένα άπό- τερον σκοπόν: το χρηματοκιβώτιον.

Η κόρη εύρίσκει εις την ανάγκην να κάμη την έκλογήν της μεταξύ του περιβάλλοντος εκείνου, είναι ύπόχρεως να σύρη ένα έξ αυτού και να τον κάμη σέγγον της. Ίδου εις άλλος ύπερηράκλειος.

Θά φανή έπιπολαία; θά παρεσυρθή από την στωμυλίαν, από την ύπόκρισιν, από τας appa- rences; ή θα εισδύση βαθύτερον και θα ύποβάλη εις την λυδίαν λίθον τα αισθήματα;

Εις την περίπτωσιν αυτήν άπαιτείται μεγάλη προσότης διορατικότητος. Άλλά την έχει ή κόρη με την άγωγήν και την μόρφωσιν, την όποιαν έλαβε; την έξήσκηση; την έθεσεν εις έφαρμογήν;

Το πράγμα δεν άμοιρεί σπουδαιότητος, διότι μία, έστω και ή έλαχίστη παραπλήνιος, δη- μιουργεί την δυστυχίαν, όπου ώνευροπολείτο ή εύ- δαιμονία, και προκαλεί τα έρεϊσμία, όπου μέγαρο χεϊμαιρικά έπλαττεν ή φαντασία.

Άπό την αύριανήν περικοπήν της προς Έφεσίους έπιστολής του Άποστόλου Παύλου, δυνάμεθα να έξαγάγωμεν την ιδέαν, ήτις φέ- ρεται επικρατούσα εν αυτή.

Ο Άπόστολος άναφέρει:

— Αυτός, ο Θεός, έδωκε τους μεν Άπο- στόλους, τους δε Προφήτας, τους δε Ευαγ- γελιστάς, τους δε Ποιμένας και Διδασκά- λους προς καταρτισμόν των Αγίων, προς έρ- γον διακονίας.

Έξ αυτών των γραμμών καταδεικνύεται άφ' ένός μεν ή προέλευσις όλων τούτων των ύψηλών της Έκκλησίας όργάνων, άλλ' άφ' έτέρου και ο σκοπός και το έργον και το καθήκον αυτών.

Βεβαίως, ούδεις άγνοεί ταυτα, ούδεις άμ- φέβαλλέ ποτε περι της ύψηλότητος του σκο- που και της σπουδαιότητος του καθήκοντος, το όποιον έχουσι άναδεχθή οι λειτουργοί ούτοι της Έκκλησίας, αλλά αν πάντες έχω- μεν αντίληψιν τούτου, βεβαίως οι ταχθέντες εις τα αξιώματα ταυτα, οι άναλαβόντες άπ- έναντι του Θεου και των ανθρώπων την έπι- τέλεισιν των καθηκόντων αυτών, ούτοι πρό πάντων δέον να έχωσι συναίσθησιν της άπο- στολής των.

Τα αξιώματα αυτα δεν παρέχονται διά να περιβάλλωσι, διά τιμών και αίγλης, ειμή τους εργαζομένους μετά ζήλου, άφοσιώσεως, μετ' αυταπαρησίαις και πίστεως, τους άκολου- θούντας ώραία και εύγενή ιδανικά.

Το έργον, βεβαίως, είναι βαρύ, άλλ' ως μη λησμονώσιν οι ταχθέντες εις τα εκκλησιαστι- κά ύπουργήματα την μακράν σειράν των πρό αυτούς δρασάντων, όλον εκείνον τον Γαλαξίαν των μαρτύρων, οι όποιοι πρό του καθήκοντος αυτών πρό ούδενός άπεδειλία- σαν και εις ούδέν έλογίσθησαν τους κόπους, τας θυσίας και την ζωήν των αυτήν.

Μία τοιαύτη φωτεινή γραμμή προηγηθει- σα, μία τηλαυγής στήλη, άπαστράπτουσα εκ χρυσών όνομάτων, βεβαίως πρέπει να έμ- πλήση συναίσθησεως τους συγχρόνους, οστι- νες δέον να άντλήσωσιν εκείθεν όχι μόνον παραδείγματα δράσεως, αλλά και ένίσχυσιν εις το έργον αυτών.

Η ιστορία διατηρεί λευκήν σελίδα δι' έκαστον, καθεις δε μόνος του θα χαράξη επ' αυτής δι' έργων την άδέκαστον έτυμηγο- ρίαν της.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΓΛΥΚΕΙΑ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

— 'Α! αυτό είναι παιδί ανυπόφορο! είπε με θυμὸν ἡ 'Αννα πρὸς τὸν σύζυγόν της· αὐταὶ αἱ ἀτελείωτοι σκηναὶ πρέπει νὰ λείψουν!... ἐγὼ φεύγω, πηγαίνω σὴν μητέρα μου.

Καὶ ἀρπάζουσα τὸ μαπέλλο της ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ποῦ τὸ εἶχε ρίψει πρὸ ὀλίγου, τὸ ἐφόρεσεν, ἐφυγε βιαστικῆ καὶ ἐκλείσεν ὀρμητικὰ τὴν θύραν.

Ὁ Παῦλος ἔμεινε κατάκληκτος. Οὐδέποτε ἐφάνταζετο τέτοιο τέλος· ἡ γυναίκα του αὐτὴν τὴν φορὰν ἐθύμωσε μὲ τὰ σωσιὰ της καὶ ἐπήγαγε στὴν μητέρα της. Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο πλέον σοβαρόν. Αὐτό, λοιπόν, τὸ κατάντημα θὰ εἶχεν ὁ γάμος των, γάμος ἐξ ἐρωτος, καὶ συζυγικῆ ζωῆ τριῶν ἐτῶν;

Μὰ ὁ Παῦλος εἶχεν ἄδικον; Ποῖα ἦτο ἡ σημερινὴ ἀφορμὴ τῆς φιλονεικίας των;

Ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγη σὲ μιὰ κηδείαν· παίρνει τὸ μαῦρό του γαλέκο καὶ βλέπει, ὅτι δύο κουμπιὰ ἔλειπαν. Ἐρρηξε τῆς φωνῆς· πρέπει μιὰ γυναίκα νὰ ἀφίγη δύο κουμπιὰ ἀρραφτα ἀπὸ τὸ ροῦχο τοῦ ἀνδρός της; Ἐπειτα ὁ πρωϊνὸς καφῆς του, καὶ ὁποῖον συνειθίζε νὰ πίνῃ ζεστό, πολὺ ζεστό, τοῦ ἐσερβιρίσθη χλιαρὸς, σχεδὸν κρύος. Εἶχε, λοιπόν, ἄδικον νὰ θυμώσει;

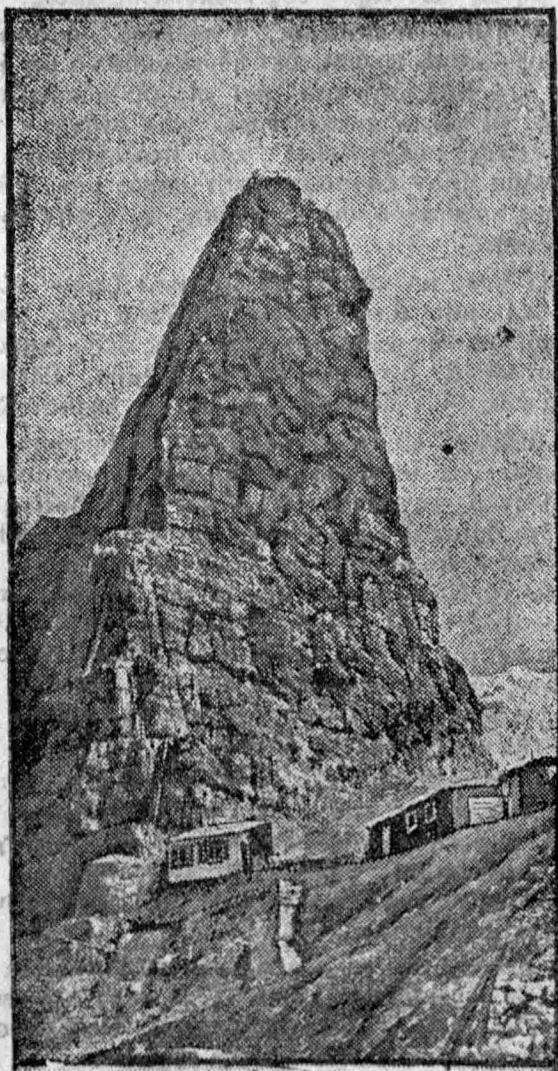
Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ 'Αννα προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ, ἀλλ' αὐτὸς ἀπέμεινε. Ἐκείνη ἐθύμωσε καὶ ἐφυγεν εἰς τὴν μητέρα της. Ἐδόθη ἡ ἀφορμὴ πρὸς ρήξιν.

Καὶ τώρα ὁ Παῦλος ἔμεινε μόνος. Ὁ ἀνδρικός ἐγεῖσιμός του δὲν τὸν ἄφινε νὰ λυπηθῆ. Ἐνόμισεν, ὅτι θὰ ἐπανήρχιζε τὴν νσανικὴν ζωὴν τῆς ἐλευθερίας του.

— Ἐχει καὶ αὐτὴ τὸ θέλημα τῆς! ἐσκέπτετο, καὶ μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν ἐπήγεν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργάσθη μὲ μιαν πρωτοφανῆ νευρικότητα καὶ ἀνησυχίαν· κατὰ τὸν ἐπαίραζε, τὸν

Αὐστρουγγρικὰ φυλακεῖα ἐπὶ τῶν Ἰταλικῶν Ἄλπεων.

ἐπαίραζαν ὅλα, ἦτο δὴσθυμος, πικρόχολος, ὀργίλος· ἐνόμιζεν, ὅτι τὸν ἐπταίαν ὅλα: οἱ προϊστάμενοι καὶ οἱ ὑφιστάμενοί του, τὰ παιδιὰ τοῦ γραφείου καὶ ἡ πένης. Καὶ ὁμως, ἡ αἰτία τῆς στενοχωρίας του ἦτο ἄλλο.

ὦ! αὐτὴ ἡ συζυγικὴ ρήξις! Αὐτὴ ἡ 'Αννα! Ἐκείνη πάλιν, ὅταν εὐρέθη ἔξω εἰς τὸν δρόμον μὲ τὸ γυναικεῖο μικρὸ πείσμα της, διηυθύνθη εἰς τὸ οἰκογενειακὸ της σπίτι. Εἰς τὸν δρόμον διελογίζετο:

— Δὲν εἶναι κατὰστασις αὐτὴ· μάθε μέρα καὶ ἓνα ἐπεισόδιον, γιὰ τὸ κουμπί, γιὰ τὸ τίποτε· ὄχι, δὲν εἴμπορῶ νὰ συνεχίσω αὐτὴν τὴν ζωὴν!

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν της σπίτι, εἶρε τὴν μητέρα της εἰσὶν νὰ ἐβγῇ.

— Τί τρέχει, 'Αννα; πῶς ἔτυχε νὰ μὰς ἔλθῃ σήμερα;

Ἡ νσαρὰ γυνὴ ἦτο εἰσὶν νὰ ἀρχίσῃ νὰ διηγηθῆ τὸν πόνον της εἰς τὴν μητέρα της, νὰ τῆς εἰπῆ τὴν διένεξιν, ποῦ εἶχε μὲ τὸν Παῦλον, καὶ τὸν σκοπὸν νὰ μείνῃ πλέον διὰ παντὸς εἰς τὸ πατρικὸν της σπίτι. Μὰ ἐκρατήθη, δὲν εἶπε τίποτε καὶ προσεπάθησε νὰ ψευσθῇ.

— Ἦλθα νὰ μείνω, εἶπε, μητέρα, μερικὰς ἡμέρας κοντὰ σου· ὁ Παῦλος ἐφυγε σὲ ταξίδι, ὄχι γιὰ πολὺ.

— Πολὺ καλῶ, μὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔκλαυσε· τὰ μάτια σου εἶναι κόκκινα.

— Δὲν ἔχω τίποτε... νὰ, ὁ πατέρας τοῦ Παύλου εἶναι ἀρρωστος καὶ τὸν ἐφώνησαν νὰ ὑπάγῃ κοντὰ του.

— Μὴ λυπᾶσαι γιὰ τέτοια μικροπράγματα. Μείνε ἐδῶ, ἀφοῦ ἦλθες, ἀλλὰ θὰ σ' ἀφήσω μερικὰς ὥρας μόνην· ἔχω νὰ κάμω ἔξω μερικὰς ἀγορὰς. Ἡ μητέρα ἐφυγε καὶ ἡ 'Αννα ἔμεινε μόνη.

Ὅταν ὁμως ἡ νσαρὰ γυνὴ παρεδόθη εἰς τὰς σκέψεις της, μιὰ συγκίνησις τὴν ἔκαμε νὰ δακρῶσῃ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐδοκίμαζε τὴν νοσταλγίαν τοῦ σπιτιοῦ της, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει μὲ τόσην ἐλαφρότητα καὶ τέτοιαν ἀσυναίσθητον βίαν, ὥστε ἠσθάνετο τώρα τὴν πικρίαν καὶ τὴν μετάνοιαν.

Ἡ εὐτυχία της, ἡ ὁποία τώρα ἐπακειλεῖτο, ἡ εὐτυχία τῆς χθὲς, τῆ καθίστατο περισσότερο προσφιλεῖς καὶ ποθητῆ. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἀπαρτῆμα μὲ τὴν ἡσυχὴν ζωὴν του, ἡ μικρὰ ἐρωτικὴ καὶ συζυγικὴ φωλιά, ἡ ὁποία εἶχε δι' ἐκείνην τόσον θέλημα τῆς, καὶ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς αὐτὴν, ποῦ ἐκινδύνεσε νὰ τὰ χάσῃ, ἤρχιζε νὰ τὰ ἐκτιμᾷ περισσότερο.

Τί ἦσαν οἱ μικροὶ νυγμοί, ποῦ ἐδοκίμαζε κατὰ τὴν ζωὴν ἐκείνην; αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ πληγώσουν, ἦσαν ἐλάχιστα μικροπαισιόδια, τῶν ὁποίων ἡ πικρία ἦτο μὴδὲν ἀπέναντι τῆς σκυθρωπῆς ζωῆς, τῆς ἄνευ αἰσθήματος καὶ τρυφερότητος, ἡ ὁποία τώρα τῆς διηνοίγετο.

Ὅχι, ἠγάπα τὸν Παῦλον, ἠγάπα τὸν Παῦλον της μὲ τὰς συνηθείας του, τὰς παιδικὰς ἰδιοτροπίας του, μὲ τὴν ζωὴν του τὴν ἡρεσμον καὶ συμπαθῆ.

Καὶ μέσα εἰς τὸ μελαγχολικὸν σκίωμα τῆς αἰθούσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ἡ 'Αννα, ὄνειροσῦετο μιαν ἀναγέννησιν τοῦ ἐρωτος, μιαν μεγαλόψυχον ἐπισείκειαν πρὸς τὸν ἀνδρα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἠγάπα ἀληθινά.

Ἐμεινε πολλὰς ὥρας εἰς τὰς σκέψεις της ἐκεῖνας, ὅτε τὸ ὀρολόγιον ἐσήμανεν.

— Εἶναι πένης, ἐσκέπηθη ἀναπηδῶσα· εἶναι τώρα ἡ ὥρα, ποῦ ὁ Παῦλος φεύγει ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του, διὰ νὰ πάγῃ σπίτι. Ἄλλοίμονον! δὲν τὸν περιμένει κανεὶς ἐκεῖ· ἡ θερμάστρα θὰ εἶναι ὀθυστὴ, ἡ παντόφλες δὲν θὰ εἶναι προχαιρεσες εἰς τὴν εἰσοδὸν, θὰ τὰ εἶδῃ ὅλα σκοτεινά, ψυχρά, κρύα· Δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ μιὰ ψυχὴ, ἡ ὁποία νὰ προλαμβάνῃ τὰς ἐπιθυμίας του, νὰ τὸν ξεκουράξῃ μὲ τὰς περιποιήσεις της καὶ νὰ τοῦ παρέχῃ τὴν τρυφερότητα τῆς ἀγάπης.

— Ναι, ναι, ἐφώνησε, συνεχίζουσα τὰς σκέψεις της. ἔχω τὴν ἰδέαν μου!

Καὶ βιαστικῆ ἐτρεξεν εἰς τὸ σπίτι της, τὸ συζυγικὸν της σπίτι, πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ ὁ Παῦλος.

Τὸ σαλινάκι ἦτο ἀκατάστατο, ἡ θερμάστρα ὀθυστῆ, τὰ πράγματα ἄνω κάτω. Σὲ μιὰ στιγμὴν

Ὁ ἑταίρος Γεώργιος ἑπλότης φὸν Γασέγκο, μέλος τῆς Οὐκρανικῆς ἀντιπροσωπείας.

ἐφωρσεν εἰς τάξιν ὅλα τὰ ἐπιπλα, διηυθέτησε τὰ ἐνδύματα, ἦναψε τὴν θερμάστρα καὶ τὴν λάμπα, ἔφερε τῆς παντόφλες εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἔκαμνεν ὅλα ὅσα τακτικά ἦταν συνειθισμένη νὰ κάμνῃ εἰς τὸν ἀνδρα της, ὅταν ἐκείνος ἐπέστρεφε κουρασμένος ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔκαμνεν ὅλα αὐτὰ, ἔκλεισε καὶ ἐφυγε, μὴ θέλουσα νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν Παῦλον.

Ἐκεῖνος, σκυθρωπὸς ἀπὸ τὴν ἀχαρὴν ζωὴν τῆς ἡμέρας, ἐπέρασεν ἀπὸ ἓνα ἐστιατόριον νὰ φάγῃ· τὰ φαγητὰ τοῦ ἐφάνησαν ἀνούσια, ὁ καφῆς χλιαρὸς.

Τέλος, ὑπέμεινε τὴν τύχην καὶ μὲ καρτερίαν μετέβαινε σπίτι του, τὸ ὁποῖον ἐφάνταζε, ὅτι θὰ εὐρίσκει σκυθρωπὸν, μελαγχολικὸν, ἐγκαταλειμμένον.

Ἄλλὰ ποῖα ἐμπληξίς! Ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ, ὅταν ἦνοιξε τὴν θύραν, εὐρέθη πρὸ μιᾶς γραφικῆς εἰκόνας.

Τὸ σπίτι του παρουσίαζε μιαν τάξιν μοναδικὴν· ἡ θερμάστρα ἔκαιε, τὸ γραφεῖόν του ἦτο τακτοποιημένον, ἡ λάμπα ἀναμμένη καί, τέλος, χιλιάδες μικροπράγματα εὐρίσκοντο εἰς τὰξιν, τὰ μικροπράγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποία εἶναι μὴδὲν εἰς τὴν ζωὴν, πλὴν τὰ ὁποία ἀποτελοῦν τὴν εὐτυχίαν της.

— Ποιὸς νὰ τὰ ἔκαμνεν ὅλα αὐτὰ; ἐσκέπηθη μήπως ἦλθεν ὁ θυρωρὸς; ἀλλ' ὄχι!

Ἡ πνοὴ τῆς γυναίκας, ἡ εὐαδία της, ἡ σφραγὶς της ἡ γλυκαῖα, ἐπροδίδετο εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν τάξιν. Εὐθὺς ἐνόησεν:

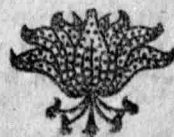
— ὦ! ἡ 'Αννα! ἡ 'Αννα μου! ἐφώνησε.

Καὶ μ' ἓνα ὀρμέφυτον καὶ φαιδρὸν κίνημα, ὡσὰν νὰ ἐτρεχε πρὸς νέαν κατάντησιν, ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν μὲ μιαν ἀπόφασιν:

— Πηγαίνω νὰ φωνάξω τὴν γυναικὰ μου!

(Pierre Méjan)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Από ειδικήν πραγματείαν διασώμου Γερμανού κοινωνιολόγου, μεταφερόμεν χάριν τῶν ἀναγνωστών μας τὰ ἐπόμενα κεφάλαια, τὰ ὅποια ἐνδιαφέρουσιν ἐξ ἴσου καὶ τὴν κοινωνίαν μας

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ

Τὸ ζήτημα τῆς υγείας ἐν τῷ γάμῳ, τὸ ὅποιον πάντοτε ἦτο φλέγον καὶ ζωτικόν, παρουσιάζεται σήμερον ζωτικώτερον καὶ σοβαρώτερον, κατόπιν τῶν μεγάλων θυσιῶν εἰς πολύτιμον αἷμα, τὰς ὁποίας ἐπέβαλεν ὁ πόλεμος.

Ἡ αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἡ ἐπίσχυσις τῆς υγείας τῶν ζώντων δέον ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων τῶν ἐπιστημόνων, ὅσον καὶ τῶν κοινωνιολόγων, ὅσοι κηδόνται τοῦ μεγαλείου τοῦ ἔθνους τῶν.

Παρατηρεῖται, ὅτι αἱ γεννήσεις ὀλιγοστεύουν ἐπαισιωχῶς, ἂν δέ τις ἐπεκτείνῃ τὴν ἔρευναν καὶ εἰς τὰς σπουδαιότερας αἰτίας τοῦ φαινομένου τούτου, θέλει εὑρεῖ, ὅτι ἡ ἐλαττωματικὴ υγεία τῶν γονέων ἢ ἐνός ἐξ αὐτῶν παρουσιάζεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν. Ἔρχεται κατόπιν καὶ ὁ ἐθελόμοιος περιορισμὸς τῶν γεννήσεων.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν δευτέραν αἰτίαν, ἐκτὸς τῶν μέτρων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ληφθῶσι πρὸς τιμωρίαν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀνισχύουν τὰς τοιαύτας τάσεις, εἶναι ἀνάγκη, ὅπως παρασχεθῶσιν εὐκολαί εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἄφθονα τὰ μέσα τῆς παιδαγωγίας.

Ὁμολογοῦμεν, ὅτι τὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια συνεπάγεται ἡ πλειονότης τῶν παιδιῶν, εἶναι πολλὰ καὶ βαρῆα, ἰδίως δὲ περὶ τὴν διατήρησιν καὶ παιδαγωγίαν αὐτῶν. Ὅταν ὅμως ἡ κοινωνία διὰ καταλλήλων ὀργανώσεων προσφέρῃ εἰς τοὺς γονεῖς ἄφθονα τὰ μέσα τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν παιδιῶν τῶν, ὅταν τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς περισσοτέρας καὶ βαρυτέρας τῶν φροντίδων τῶν, τότε δὲν θὰ ὑπάρχῃ μάνεις λόγος τῆς παρακωλύσεως τῶν γεννήσεων καὶ αἴρεται ἡ μεγαλειτέρα ταύτης αἰτία.

Ἔρχεται κατόπιν τὸ ζήτημα τῆς υγείας τῶν γονέων. Δὲν εἶναι σπάνιον γάμοι νὰ καταστῶσι δυστυχεῖς καὶ μὲ τέλος κακὸν ἐξ αἰτίας υγιεινῶν λόγων. Ἡ ἀτεκνία εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ συμπτώματα τῆς ἀκηδίας μας περὶ τὴν ἔρευναν καὶ ἐκτίμησιν τῆς ὑγιούς καταστάσεως τῶν μελλόντων νὰ νυμφευθῶσιν. Ἐκτὸς δὲ τῆς ἀτεκνίας καὶ ἡ σημερινὴ μεγάλη θνησιμότης τῶν νηπίων δὲν εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν παθολογικὴν κατάστασιν τῶν γονέων.

Ἐν Εὐρώπῃ, εἰς τὰς Σκανδιναυικὰς χώρας, ἡ θνησιμότης τῶν νηπίων εἶναι πολὺ περιορισμένη. Ἀλλὰ πῶς θὰ καταστῇ δυνατόν νὰ περιορισθῶσιν οἱ γάμοι καὶ νὰ παρακωλύωνται οἱ σοβαρῶς ἀσθενεῖς ἀπὸ τοῦ νὰ νυμφευθῶσιν;

Δυστυχῶς περ' ἡμῶν, ἀπὸ διδεται μεγάλη σπουδαιότης εἰς τὴν ὠραιότητα, τὴν κομψότητα, τὴν κοινωνικότητα καὶ τὴν οικονομικὴν θέσιν τῆς νύμφης καὶ τοῦ γαμβροῦ, ἡ υγεία τῶν γονέων τῶν καὶ αὐτῶν παρορᾷται τελείως. Οὐδὲ μὲν ἐξετάζεται, καὶ ὅπως ἐπηρεᾷ νὰ τυγχάνῃ τῆς σπουδαιότερας φροντίδος μας καὶ ἐρευνῆς.

Εἰς τὴν γερμανικὴν πρωτεύουσάν ὑπάρχει ὁ «Βερολίνιος Σύλλογος», ὁ ὅποιος ἔχει ὡς σκοπὸν, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν καθιέρωσιν γερμῶν ἀποδείξεων τῆς υγείας τῶν μελλόντων νὰ συζευχθῶσιν.

Ὁ σύλλογος οὗτος ὑποστηρίζει τὴν ἰδέαν, ὅπως ἕκαστος ἐκ τῶν μελλόντων νὰ νυμφευθῇ ἐφοδιάζεται διὰ καταλλήλου ἐπισήμου πιστοποιητικοῦ, τὸ ὅποιον θὰ τὸν κηρύττῃ ἀπληλαγμένον ἀπὸ τῆς νόσου ἐκείνης, αἱ ὁποῖαι καθιστοῦσι τοὺς γάμους δυστυχεῖς καὶ τὰ τέκνα καχεκτικά καὶ ἀνάπηρα.

Μία τοιαύτη διατύπωσις θὰ προσλάβαν πολλοὺς ἐκ τῶν γάμων τούτων καὶ θὰ συνετέλεε εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν συζύγων.

Καθὼς κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σχολεῖα ἐπιτελεῖται πιστοποιητικὸν υγείας, καθὼς ἐπίσης κατὰ τὴν στρατολογίαν τῶν κληρωτῶν καὶ τὴν ἀπόλυσιν τῶν παρέχεται τοιοῦτο, διατί τάχα καὶ εἰς τὸν γάμον νὰ μὴ ἀπαιτῆται παρόμοιον πιστοποιητικόν; Ὁ γάμος δὲν εἶναι σπουδαῖον διὰ τὴν κοινωνίαν, τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος ζήτημα, δὲν εἶναι διὰ τὸν ἀτομικὸν βίον ἐν μέγα γεγονός;

Ῥῶσοι πληρεξούσιοι, ἀγοράζοντες γερμανικὰς ἐφημερίδας ἐν Μπρέστ-Λιτόφσκ.

Ἐπίσης ὁ «Βερολίνιος Σύλλογος» ὑποστηρίζει, ὅπως καθιερωθῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν πυκνότεραι διαλέξεις, σχετικαὶ μὲ τὸ ζήτημα τῆς υγιεινῆς τοῦ γάμου καὶ μάλιστα, ὅπως εἰσαχθῶσι καὶ ἰδιαίτερα μαθήματα εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῶν παρθεναγωγείων διὰ τῶν μαθημάτων τούτων ἡ κόρη θὰ πληροφορηθῇ ἐγκαίρως μερικὰς ἀληθείας, αἱ ὁποῖαι παραμελοῦνται τελείως καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀγνοία δημιουργεῖ μίαν πολὺδακρυν δυστυχίαν.

Βεβαίως, οἱ σεμνότυφοι καὶ οἱ συντηρητικοὶ θέλουσι ρῆξι κραυγὴν διαμαρτυρίας. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ἡ διάδοσις τῆς ἀληθείας νὰ ἀνασταλῇ ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῶν αὐτῶν. Πρέπει νὰ κατανοήσωμεν καλῶς, ὅτι ἡ εὐδαιμονία τῆς οἰκογενείας, ἡ χαρὰ τῆς καὶ ἡ μακροβιότης τῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν υγείαν τῶν γονέων καὶ χάριν αὐτῆς πρέπει μερικαὶ ἐσκωριασμένοι ἰδέαι νὰ ὑποχωρήσωσι.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

Εἶναι καιρὸς πλέον οἱ ἄνδρες μας νὰ ἀλλάξουν τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχον περὶ τῆς γυναικείας καλλονῆς καὶ περὶ τῆς γυναικείας τελειότητος. Ἡ πείρα ἢ μακρὰ καὶ, πρὸ πάντων, ὁ πόλεμος, μᾶς ἐδίδουσαν, ὅτι αἱ ἰδέαι τῶν ἐκείνη ἡσάν ἐσφαλμέναι καὶ στρεβλαί. Τὴν γυναικείαν ὠραιότητα ἐποθετοῦν εἰς μερικὰ ἐξωτερικὰ καὶ ἐπίπλαστα φαινόμενα, εἰς τὴν κομψότητα τῆς περιβολῆς καὶ τὴν πολυτέλειαν, εἰς τὸ ὑψηλὸν τακοῦνι καὶ τὴν διαφανῆ κάλτσαν. Δι' αὐτῶν τῶν μέσων κατώρθων αἱ γυναῖκες νὰ γητεύουν τοὺς ἄνδρας καὶ νὰ τοὺς προσελκύσῃ εἰς γάμον.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ ἄνδρες ἐδεδεῶντο καὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὰ δίκτυα. Ἦσαν, ὅντως, πολὺ ἀφελεῖς. Ἀλλὰ εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον τῶν, ἀντιλαμβάνοντο, ὅτι ἡ γυναικεία ὠραιότης, τὴν ποίαν ἐθαύμασαν καὶ ἐλάτρευσαν, τοὺς ἐκόστιζε πάρα πολὺ καὶ ἡ διατήρησις αὐτῆς τοὺς καθίστα δυστυχεῖς. Ἐδίδοντο οἱ ἄνδρες, ὅτι ἐπηρεᾷ νὰ πέσουν αὐτοὶ τὰ θύματα, νὰ καμφθῶσιν ὑπὸ τὰς οικονομικὰς ὑποχρεώσεις, διὰ νὰ κατορθώσωσι νὰ διατηρήσωσι τὴν κομψότητα, τὴν ὁποίαν ἀπεθαύμαζον οὗτοι πρὶν τὴν νυμφευθῶσιν.

Ἐκ τοῦ παθήματος τῶν ἀνδρῶν τούτων οἱ ἄλλοι σφραγίζοντο, ἀπέφευγον τὸν γάμον καὶ δι' αὐτὸ βλέπομεν σήμερον νὰ νυμφευθῶσιν μόνον τὰ πρόσωπα ἐκείνα, τὰ ὅποια δύνανται νὰ διαθέσωσι τὸ ἀπαιτούμενον χρήμα διὰ τὴν ἀκριβῆ οἰκογενειακὴν ζωὴν ἢ, μᾶλλον, διὰ τὰ εἰμεθὰ διακαίστεροι, διὰ τὴν ζωὴν τῶν συναναστρωτῶν. Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι ἡ οἰογένεια εἶναι θῆμα τῆς τρελλῆς μόδας, διότι μόδα δὲν εἶναι μόνον ἡ μαγία τῆς ἀλλαγῆς τῆς περιβολῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ καταναγκαστικαὶ κοινωνικαὶ ἐσπερινὸι συναναστρωφαὶ καὶ συγκεντρώσεις.

Ἄλλ' εἰς αὐτὰς ἐγκνίται ἡ εὐδαιμονία τῆς οἰκογενείας; Μία ἀληθὴς ἔρευνα, μία ὀρθὴ κρίσις θέλει μᾶς ἀποδείξει, ὅτι ἡ εὐδαιμονία δὲν εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐν τούτοις, τὰ κορίτσια μας, ἀκολουθοῦντα καὶ αὐτὰ τὸ γενικὸν ρεῦμα, δὲν ἀνατρέφοντο διὰ νὰ περιφρονοῦν τὴν κοινωνικὴν μόδον, τὴν ὁποίαν παρηκολούθουν τυφλῶς, δι' αὐτῆς δὲ προσεπάθουν νὰ νυμφευθῶν συμπεριώτερον καὶ ἐστολίζοντο τολμηρότατα, μέχρις ἀναιδεῖας ἀκόμη, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ ἐξαγοράσωσι τὸν γαμβρόν. Ἀκόμη καὶ ἡ σεμνοτέρα κόρη ἐμιμεῖτο τὰς συνηθείας τῶν ἄλλων. Ἐλάχισται μόνον ἐξ αὐτῶν, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἐλέους π. χ. καὶ τινες ἄλλαι, ἀκολουθοῦσαι ἐπάγγελμά τι, κατώρθουν νὰ φανοῦν ἀνώτεροι αὐτῆς τῆς μανίας. Ἀλλὰ μήπως αὐταὶ ἐξετιμῶντο ἀπὸ τοὺς ἄνδρας; Ἐλάχιστοι ἐξ αὐτῶν ἐστρεφον τὰς προτιμήσεις τῶν πρὸς τὰς δεσποινίδας αὐτὰς.

Ἄλλ' ἦλθεν ὁ πόλεμος, ὁ πόλεμος, ὁ ὅποιος ἀνέτρεψε πολλὰ ψεύδη, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ μὴ ἐπιφέρει τὴν ἐπιρροὴν του καὶ εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην. Αἱ κόραι ἐγκατέλειψαν κατ' ἀνάγκην τὴν μανίαν τῆς πολυτελείας καὶ ἠκολούθησαν ἐν ἐπάγγελμα, μίαν ἐργασίαν, κατ' ἀρχὰς μὲν χάριν κέρδους, κατόπιν ὅμως ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν ἐργασίαν αὐτήν.

Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴν ζωὴν εἰσῆχθη καὶ μία ἀπλουστερὰ συνήθεια τῆς ζωῆς, ἀπλοποίησης τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῆς ὅλης διαίτης. Ὅπου καὶ ἂν στρέψωμεν τὸ βλέμμα, θέλομεν ἴδει ἀπλῶς καὶ ἀφελῶς ἐνδεδυμένας δεσποινίδας.

Οἱ ἄνδρες, λοιπόν, τῶρα δὲν εὐρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσωσιν τὴν ψευδῆ γυναικείαν καλλονὴν εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἐκδικαίτησιν; Δι' αὐτὸ δύνανται τις νὰ τοῖς συστήσῃ νὰ μάθουν νὰ βλέπουν ἀκριβῶς τὴν ἀληθινὴν καλλονὴν, νὰ μάθουν νὰ διακρίνουν μετὰ τῶν ἀναιδῶν πουδραρισμένων καὶ ἐρυθροβαμμένων δεσποινίδων καὶ νὰ προτιμῶν τὰς υγιεῖς καὶ δροσερὰς παρσίας. Εὐτυχῶς ὑπάρχουν πολλοὶ τοιαῦτοι, εἶμαι νὰ καταστήσωσι τὸν ἄνδρα τῶν εὐτυχῶν καὶ νὰ πῆξωσι τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν.

Τοὺς ἄνδρας δὲν πρέπει νὰ τρομάξῃ τὸ γυναικίον ἐπάγγελμα τοῦτο εἶναι διὰ τὴν γυναῖκα ὅτι καὶ ἡ ὀμβρέλλα τῆς ἀπλουστερίας ἐν στήριγμα. Μία καλὴ κόρη, διότι εἶναι ἐπαγγελματίας, δὲν ἀποβάλλει τὸ λεπτὸν ἐνστικτὸν τῆς οἰκοκυροσύνης καὶ τῆς μητρότητος.

Οἱ ἄνδρες τῆς αὐριον πρέπει νὰ ζητήσωσι τὴν γυναῖκα τῆς αὐριον· αὐτὴ εἶναι πολὺ πρόχειρος, ἀλλ' εἶναι ἀκόμη παρεγνωρισμένη. Ὁφείλουσι νὰ τὴν ἀναζητήσωσι καὶ θὰ τὴν εὕρωσιν.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΥΝΑΥΛΙΑΣ ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΣΤΟΥ

S. Feuermann

Πρό τινων ημερών ειχεν η πολις μας το ευεχχημα να φιλοξενη τον νεον καλλιτεχνην βιολιστην S. Feuermann.

Όσοι τον εγνωσαν και τον ηρθάνθησαν μέσα στην μουσική, που σκοραει το μαγευμένο του δοξαρι, αλώγια θα τον ενθουμασνται με τας καλλιτέρας των εντυπώσεων.

Μολονότι νεότατος ακόμη — Ισως όμως γι' αυτό — η θεα τέχνη τόσοσν πολύ τον έχει αγαπήσει, ώστε του απρόδωσεν όλα τα μυστικά και τον εισήγαγεν εις τα βαθύτερα αδυτά της.

Και πριν έτι εξησθε ήσουν αι γλυκείαι εκειναι άνομησιν, τας όποιαισ μασ έχρισαν ει συναυλιασ του δαιμονίου Hubermann, του μεσορνεουθενου αυτού άστέρου του βιολιού. Έρχεται ο νεος Feuermann, ραθητής ιδίαισ σχολήσ, να τας αναζωογονήσ, να τας συνεχίσ.

Η δοξαριά του δεν είναι δυνατόν να γίνη άσφαλεστέρα, ούτε ελαφροστέρα, ούτε γλυκυτέρα. Διότι, μαζί με τον βαθύν θαυμασμόν, μαζί με την ευχάριστον καεάκληξιν, που γεννη ή τελεία τέχνη του εις όλασ αύτήσ τας μοσφάσ, εις τα πιτσιανά, τας glissades τας sautillements και λοιπάσ αύτήσ λεπτομερειάσ, εισθάνεται ο άκροατής να τον διατρέχουν και οίγη συγκινήσως, άτινα συχνά ξεσπούν σε δάκρυα.

Άγνιω που να άκοδώσω το υπερικειλίζον και μεταδοικόν αυτό πάθος, που περιγκλιούν η νότες του Feuermann. Εις την νεότητά του; Ισως! Σάν άθφα παιδι ακόμη, εισθάνεται πολύ βαθειά τα πρώτα άγκαλιάσματα, τα πρώτα φιλιά της έρωμένησ του, της μουσής. Τον έχει ξετραλλάσει το δαιμόνιον της, τον έχει πλημμυρήσει από αισθητικότητα, τον έχει κάψει υπεραισθητόν. Και, έρωτευμένος, όπως είναι, βοηθούμενος από το παθητικόν όργανό του — το μάγο του βιολι — μεταδίδει εις το περιβάλλον του όλο αυτό το υπεριορίστο πάθος του, είτε εις λυρικά, pianissimi, είτε εις forte, που σπαράζουν την καρδιά, είτε εις μεθυστικασ πελυφωνιάσ.

Παρηκολούθησ την φυσιογνωμίαν του κατά την εκτέλεσιν των άριστοτεχνιούτων των Mozart, Viotti, Bruch, Sarasate, Wieniavski, Paganini και

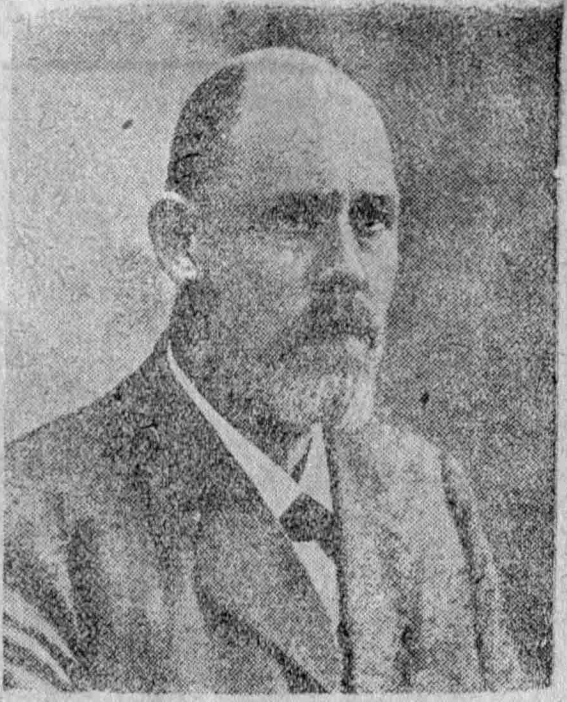
της λοιπής πλειάδοσ των άθανάτων μουσουργών. Ητο χλωμή και κουρασμένη. Το σόμα του εκλονιζετο ένιστα όλόκληρον από την εσωτερικήν του θύελλαν, από την άδάμαστην αισθητικότητά του. Έκλειε τα μάτια του, έκλινε την κεφαλήν επί του ώμου του και παρεδίδετο εις τας οίχμαλωτιζύσασ μωριασ ήδονάσ της θεάσ. Και τότε ή νότες, βγαλμένες από τα βάθη του, έρριπιοντο εις το άκροατήριον σαν βέλη, γεμάτα ήδυπάθειαν, βέλη, που έπλήγωναν, που σιμάτωναν με διαφορετικόν πόνο, με διαφορετικόν αίμα, κάθε καρδιά, που τον ησθάνετο.

Και όπόταν συνήρχετο εις κάπως από τη γλυκαία αυτή μουσική μέθη, δεν ήτο δυνατόν να μη ήγανάνται, διότι ούδέποτε το άκροατήριον ήτο ανόλογον εις ποσότητα προς την μεγάλην άξιαν του καλλιτέχνου. Και είναι μεν άληθές, ότι πολλάι μουσικαι φυσιογνωμίαι της πρωτευούσασ μας παρηκολούθησαν μ' ένδιαφέρον τας εκτελέσεισ του νεου Feuermann, αυτό όμως δεν είναι άρκητόν ούτε δι' εκείνον, ούτε δια την μουσικήν ένταύθα ζωήν μας.

Δεν έμφιβάλλω, ότι πλείστοι όσοι, άνόμη και μουσικοί, θα ήγνόουν την μεταξέ μας παρουσίαν του νεορου καλλιτεχνικού άστέρου. Διότι ήμεισ όχι ότι δεν ένδιαφερόμεθα δια την καλλιτεχναίαν, άλλ' από έναντίας την αγαπάμεν και ένθουσιώμεν δι' αυτήν περισσώτερον από κάθε άλλον λαόν. Θάλομεν όμως την καλλιτεχναίαν αυτήν να έλθη ή ίδια στο σπίτι μας, να έλθη ή ίδια να μάσ σημάσ η από τον καναπέ μας, να μάσ άποσπάση άκαίγη ή ίδια από τας άλλασ κολλαπλάσ μας ένσυχολήσεισ. Ημεις ούδέποτε θα βγούμε εις άναζήτησιν της, ούδέ καν θα πάμε να την συναντήσωμεν. Και άφου τοιούτοι είμεθα οι πολλοί, άπορω διατι οι διάφοροι impressari να μη μάσ έχουν ψυχολογήσει άκόμη και να μη λαμβάνουν συναπώσ ανάλογα μέτρα. Σήμερον με την ορκιάμα ζούμε. Αυτή, δυστέχωσ, παίξει τον κυριώτερον ρόλο εις κάθε κοινωνικήν κίνησιν. Άφου άκόμη και η άληθής τέχνη ζητεί ένίστα την συνδρομήν της. Είναι μεγάλω καλλιτέχνης ο νεορος Feuermann και είναι εύτυχεις όσοι τον άκούσυν. Το κοινόν μας, όμως, ε' άγνοει όλα αυτά. Δεν εύρέθη κάνας να του τα είπη και εκείνο δεν άφρόντισε να τα μάθη.

Και άλλην μίαν παρητήρησιν θα ήδύνατό τις να κάμη. Για ένα καλλιτέχνην, δεν άρκει μόνον η ύλική άμοιβή. Μεγολεύτερον ρόλον παίξει για της ευδαισθητεσ καρδιέσ — η ήθικη εκανοποίησι. Κακό την δευτέραν συναυλίαν του Feuermann, ήτις έδόθη εις το «Βαριατέ» το περιβάλλον παρουσίαζεν οίπτρον θέαμα, άνάξιον μιάσ κοινήσ κινηματογραφικήσ παρσστάσεισ. Άφου η σκηνή ήτο τόσοσν άνάθαρτη, θα ήτο δυνατόν να έπαλίστετο από τάπητασ. Ολίγη πιεχαι πρασινάδεσ άπετάλουν το μόνο της décor. Κατά κοινήν δέ σύμπτωσιν, και τα χιόνια, που έλυωναν, έσταζαν εις πᾶσαν διεύθυνσιν, άκόμη δά και επί της σκηνήσ. Τι θα έσκέπτετο, άρά γε, δια την φιλοκαλίαν μας

Ο νεος ύπουργός των Οικονομικών της Σουηδίασ, τέωσ ύποδηματοποιός, βουλευτής Θόρσεν.

ο νεορος βιολιστής, όταν ήκουε να συνοδεύονται τα pianissimi του από το μονότονο και παγετώδασ τικ-τάκ των σταγόνων;

Ισως ότι είμεθα ύπερ το δέον ρομαντικοί! Άλλ' ο καλλιτέχνης παντού και πάντοτε είναι καλλιτέχνης, και γινώξει ν' άντιλή έμπνευσιν και ένθουσιασμόν από τ' άπλοστέρα γεγονότα, άκόμη και από τας άτυχίασ του. Παιδσ ξεύρει, αν το μονότονο εκείνο σάλλαγμα δεν τον μεταφέρει νοσρώσ σε κάνασ ποιητικόν βουναλάκι της πατρίδοσ του, όπου να ένόμιζε, ότι ήκουε το κελάρισμα κάμμιασ δροσσεράσ και φεμισμένησ πηγής! Πιθανόν, διότι η νότες του ήσαν τόσοσν μελαγχολικαι, τόσοσν παθητικαι!...

Ο κ. Feuermann, τον όποιον έπισκέφθη εν τη έν Πάρα-Πάλασ διαμονή του, είχε την καλοσύνην να εκανοποιήσ όλην μου την περιέργειαν.

Υλόσ καλλιτέχνου, μουσικού άπίσως, όστισ προ εικοσαετίασ περιπου έπισκέφθη την πόλιν μας κατά τινα περιοδείαν του, άδελφός δέ δεκαπενταετούσ βιολοντσελιστού, γνωσκού ήδη έν Εθρώπη από τας διάφορουσ του συναυλιασ, άγει το 17ον έτωσ της ήλικίασ του. Έγεννήθη έν τη Αυστριακή Παλιονία και ένωρισ μετέβη έν Βιέννη, όπου άσπούδασε παρά τω διαπρωπει καθηγη ή Schof tehik.

Εις ήλικίαν 11 έτών, έπειξε δια πρώτην φοράν έμπροσθεν πολυκληθέσ άκροατηρίου έν Λονδίω εις την Φιλαρμονικήν συναυλίαν.

Έκτοτε η φήμη του, ήτις ησθάνετο να μεγαλώνουν τα περα της, τον παρηκολούθησε ανά τας διάφορουσ του περιοδείασ εις άλλωσ πόλιν της Άγγλίασ, εις Γερμανίαν, Ρωσίαν, Αυστριαν, Ούγγαρίαν και την Γαλλίαν. Εύρίσκειτο δέ εις διαπραγματεύσεισ, αίνεσ θα τον υπερχέωναν εις σειράν συναυλιών έν Άμερική, τας όποιασ όμως έκομε να ναυαγήσουν, όπως τόσα και τόσα άλλα καλλιτεχναίά σχέδια, ο παγκόσμιωσ κόλπωσ.

Τον νεορον καλλιτέχνην συνάδουσε στο πιάνο ο καθηγητής Radeglia. Γνωσιστάτη είναι εις όλωσ μας η μουσική αξία του σωμαθούσ μουσουργού και εκτελεστέ. Η παρουσία του που έκαιε και πάλιν την έντύπωσιν Ισρώσ της Μουσικήσ, όστισ μ' όλη του την άγοσθήτητα, την όλωσ διάλωσ καλλιτεχναίην, και μ' όλην του την ματρωφροσύνην των μεγάλων άνδρων, συμβάλλει εις την έπιτυχίαν εκάστου μουσικού ίδεώδουσ.

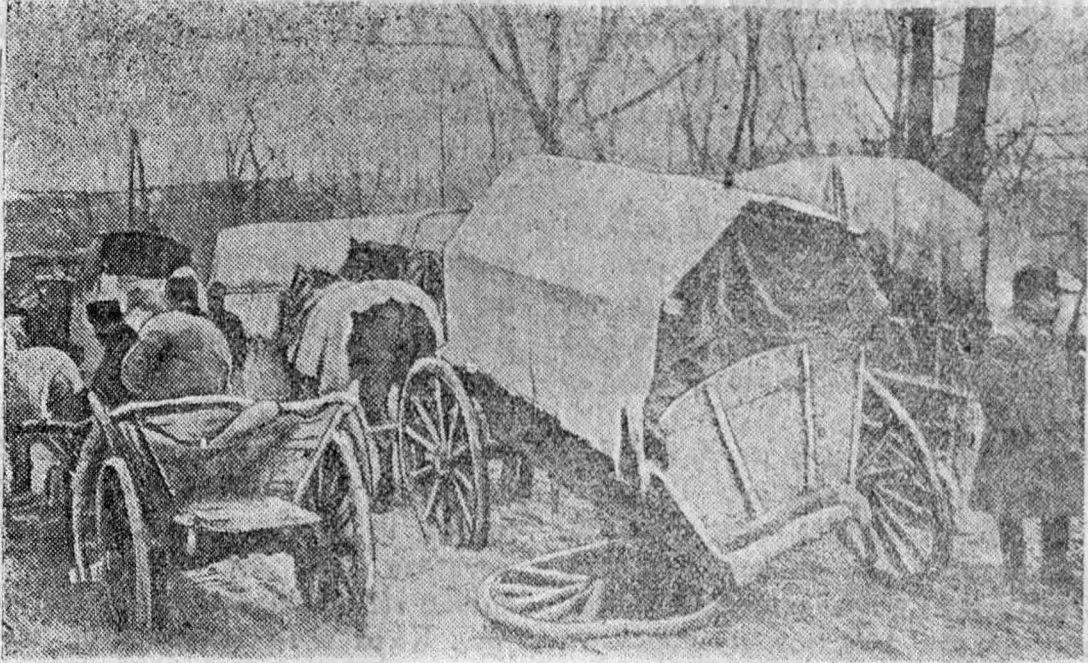
I. A. ΧΑΛΚΟΥΕΝΣ

Χαιρετισμόσ των επανερχορέων Ρώσων πληρεξουσίων έν Μπρέστ-Λιτόφσκ. 1) Τρόσκη, 2) Γιώφ, 3) Κάμενεφ.

Δυσχερής διάβασις Αυστριακού στρατού
διὰ τελματωδῶν ὁδῶν ἐν τῇ Βενετικῇ πεδιάδι.

Μέλη τῆς ἐρυθρᾶς φρουρᾶς ἐν Ρωσίᾳ,
ἐξασκούμενα εἰς τὴν σκοποβολήν.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

ΣΤΙΓΜΗ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ

Ο κ. Ασφορ.— Μάντευσε ἀπὸ ποῦ ἐρχομαι.

Ο Μαθητής.— Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν βέβαια.

Ο κ. Ασφορ.— Ἐμάντευσε κατὰ τὸ ἤμισι. Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἐρχομαι, ἀλλὰ ἀπὸ μίαν μακρὰν ἐξοχὴν. Φθάνω ἰαπὸ τοὺς Τροπικοὺς! Ἐκαμα τὸν περίπατόν μου μέσα εἰς ἓνα Ἰνδικὸν θάσος, ἐπνίγηκα μέσα εἰς τὴν ἀκολασίαν τῆς σκιάς, εἰσέπνευσα τὰ δυνατὰ ἀρώματα τῶν βανανῶν καὶ μάγκων, εἶδα πονηροὺς πιθήκους νὰ μὲ κοροϊδεύουν μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιὰ τῶν παραδόξων δένδρων καὶ νὰ μὲ λιθοβολοῦν με ἰνδοκάρυδα, ἐκινδύνευσα νὰ δαγκαθῶ ἀπὸ μίαν κόμπραν, ποῦ εἶχε σηκώσει τὸ μισό της σῶμα ἀπὸ τὴν γῆν καὶ μεθ' ἐσφύριζε σατανικά, καθὼς ἔπερνούσα, καί, ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐπέρασα τὸν Γάγγην εἰς μίαν χρυσαῖν δύσιν τοῦ ἡλίου, μ' ἓνα μονόξυλον, ἔπηγα καὶ ἀνεπαύθη ἐπάνω εἰς τὰ σκαλοπάτια μιᾶς παγίδας, ποῦ ἦτο δλόκληρη μία ντατέλλα ἀπὸ χρωματιστὸν μάρμαρον...

Ο Μαθητής.— Ἐρχεσθε, λοιπόν, ἀπὸ τὸν κινηματογράφον;

Ο κ. Ασφορ.— Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐρχομαι ἀπὸ τοὺς Τροπικοὺς. Εἶδα τὰ φύλλα τῶν δένδρων νὰ σαλεύουν ἀπὸ μίαν πραγματικὴν πνοήν, τὰ νερὰ νὰ κυλοῦν καὶ νὰ κυματίζουν με μίαν πραγματικὴν ὄρμη, εἶδα τὸν θαμβόν, μέσα εἰς τοὺς χρυσοὺς ἀτμούς, ἡλίον, εἰς μίαν πραγματικὴν στιγμήν τῆς τροχιάς του καί, ἀν' ἔζησα εἰς μίαν παρφημένην στιγμήν, μαζί με τὴν ἄλλην φύσιν, ἔζησα ὁμῶς ἀναχρονικῶς μίαν πραγματικὴν ζωὴν. Καὶ αὐτὸ εἶναι, κυρίως, ποῦ μοῦ χαρίζει τὴν ξεχωριστὴν ἡδονήν!

Ο Μαθητής.— Τί ἀκριβῶς δηλαδῆ;

Ο κ. Ασφορ.— Ὅτι, ἐναντίον ὄλων τῶν παζῶν νόμων τοῦ χρόνου καὶ τοῦ διαστήματος, εἰμπορῶ νὰ ξαναζῶ στιγμὰς, ποῦ ἐπέρασαν, μαζί με τὴν κίνησιν μιᾶς ζωῆς, ποῦ ἐκύλισαν ἤδη εἰς τὸ χάος καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ ἀνάμνησις. Μία μαγικὴ δύναμις μ' ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ παρὸν καὶ μ' ἐταξίδευσεν, ὅχι μόνον εἰς τὸ

διάστημα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν χρόνον, καὶ μ' ἐκαμε θεατὴν σύγχρονον μιᾶς ἡμέρας μακρυνοῦ καὶ ἀγνώστου τόπου. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ποῦ ἐκινήθησαν ἀπὸ μίαν πνοήν τοῦ δειλινοῦ, τὴν ἡμέραν αὐτὴν, τὸ φῶς, ποῦ ἔπαιξεν ἐπάνω εἰς τὸ κόμμα, τὸ στήθος, ποῦ ἀνεστέναξε, τὰ χεῖλη, ποῦ ἐκόλλησαν ἐρωτικά, ὁ διαβάτης, ποῦ ἐπέρασεν ἀνύποπτος εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, ὁ ἀγνώστος σκύλος, ποῦ ἐκούνησε τὴν οὐρὰν του, ὡς ἑορτάσιμον σημαίαν, εἰς μίαν στιγμήν τοῦ ἀπείρου χρόνου, ὅλη ἡ ζωὴ, ποῦ ἐλησμόνησεν ἤδη τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡΐδία, ἐπανέλαθε, πρὸς χάριν μου, τὸ ὠραῖον καὶ μελαγχολικὸν τῆς παιγνίδι. Τὸ «ἐπανέλαθεν» εἶναι ἓνας τρόπος τοῦ λέγειν. Κυριολεκτικῶς δὲν τὸ ἐπανέλαθε. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμάσιον. Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ποῦ ἐταξίδευσεν διὰ μέσον τοῦ χρόνου, με μίαν διαβολικὴν μηχανήν, ὅπως ἐκείνην, ποῦ ἐπροφήτευσεν ὁ Οὐέλς, καὶ ἐφθασα ὡς ὄνειρώδης ταξιδιώτης εἰς μίαν μακρυνὴν χώραν. Καὶ ἐνῶ ἐξεκίνησα σήμερον ἀπὸ τὸν τόπον, ποῦ μένω, ἀντὶ νὰ φθάσω εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγη μετὰ εἴκοσι τοὐλάχιστον ἡμέρας, ὅπως θὰ ἦτο τὸ φυσικόν, ἐφθασα ἐκεῖ... πρὸ ἑνὸς ἔτους. Ἐφυγα δηλαδῆ ἀπ' ἐδῶ τὴν 10 Ἰανουαρίου 1918 καὶ εὐρέθηκα εἰς τὸν Γάγγην τὴν 10 Ἰανουαρίου τοῦ 1917! Σοῦ ἐδόθη ποτὲ ν' ἀπολαύσης ὠραιότερον ταξίδιον ἀπ' αὐτό;

Ο Μαθητής.— Ὁμολογῶ, ὅτι ἐμπρὸς εἰς τὸ πανί τοῦ κινηματογράφου δὲν ἐσκέφθηκα ποτὲ κατὰ τόσον περίπλοκον τρόπον.

Ο κ. Ασφορ.— Καὶ ὁμῶς εἶναι ὁ ἀπλούστερος τρόπος τῆς σκέψεως, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσης. Ἄν ὑπάρχη μία ἡδονὴ εἰς τὴν ἐφεύρσιν αὐτὴν, εἶναι αὐτὴ περισσότερον ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα θαυμάσια, ποῦ μᾶς προσφέρει. Ὅταν βλέπω π. χ. τὴν ἐρωμένην μου, τὴν Λύδαν Μπορέλλι...

Ο Μαθητής.— Ἀπεκτίσατε, λοιπόν, καὶ ἐρωμένην ἐπάνω εἰς τὸ πανί τοῦ κινηματογράφου;

Ο κ. Ασφορ.— Δυστυχῶς, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, οἱ ἔρωτες τῶν σκιῶν εἶναι οἱ μόναι ἔρωτες, εἰς τοὺς ὁποίους, ἡ ἐνδεχομένη κατάκτησις δὲν ἀπειλεῖ ἐξαφνικὸς κίνδυνος ἀμοibaίων ἀπογοητεύσεων καὶ μονομερῶν ἐξευτελισμῶν. Ὅταν βλέπω, λοιπόν, τὴν Λύδαν νὰ

παίξῃ ἐμπρὸς μου τὴν μουσικὴν συμφωνίαν τοῦ σώματός της, δὲν εἶναι τόσον ἡ ἀρμονία τῶν ἐμφύχων σαλευμάτων τοῦ σαρκίνου κύματος καὶ ἡ πλαστικότης τοῦ ἐνσάρκου ἀγάλματος, ποῦ με συγκινεῖ. Εἶναι, ὅτι ἡ νωχελὴς ἐκείνη ἐγκατάλειψις τοῦ ὠραίου σώματος μέσα εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἐραστοῦ καὶ τὸ σάλευμα τῶν χειλέων, ποῦ ἀνταποδίδουν ἓνα κρυφὸν φίλημα, δομένον πίσω ἀπὸ τὸ ρόδιον κοχύλι τοῦ αὐτιοῦ, με ἓνα ἄλλο ἀβρίστον φίλημα πρὸς τὸ κενόν, ποῦ κάμνει ν' ἀνατριχιάξῃ ὀλόγυρα ἀπὸ ἡδονῆν τὸ μέγα σύμπαν, εἶναι, λέγω, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ μυσταγωγία τῆς ἡδονῆς, ποῦ ὑπῆρξε μία στιγμή, γίνεται μία αἰωνιότης. Ἡ πεζὴ μηχανὴ τοῦ κινηματογράφου ἐπέτυχεν, λοιπόν, τὸ μέγα θαῦμα, ἀνεγνώρισε τὸ δικαίωμα εἰς τὸ φίλημα καὶ εἰς τὸν σπασμὸν τῆς ἡδονῆς, εἰς τὰ ἠρωαῖα αὐτὰ πτερωτὰ ἐφήμερα, ποῦ ἐπροκίσθησαν ἀπὸ τὴν ζηλότυπον θεότητα, με τὴν ζωὴν μιᾶς στιγμῆς, τοὺς ἀνεγνώρισε τὸ δικαίωμα νὰ σφραγίσθῃ ἐπάνω εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς με τὴν σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος. Εἶδατε ποτὲ ἓνα φίλημα νὰ ζῆσῃ περισσότερον ἀπὸ ὀλίγα δευτερόλεπτα; Ἴδου, πῶς τὸ φίλημα τῆς παρασμένης ἀνοίξεως ἀνθεῖ ἀκόμη τὸν φτεινὸν χειμῶνα καὶ θὰ ἀνθήσῃ πολλοὺς χειμῶνας ἀκόμη. Ἡ ἐρωμένη μου, ἡ Λύδα Μπορέλλι, θὰ μοῦ ἀπλόγη τὰ ἐμφυχα χεῖρα της καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ μὲ σέρνῃ εἰς τὸν παράδεισον τοῦ στήθους της, μέσα εἰς τὸ σοφὸν ἡμίφως τοῦ ἰδίου κήπου, καί, ὅταν ἀκόμη θὰ σαπίξῃ μέσα εἰς τὸν τάφον της ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι, ἀν' ἐπρόκειτο θὰ ζήσω ἄλλα ἐβδομηκοντα χρόνους καὶ νὰ μείνω πιστὸς εἰς τὸν ἐρωτά μου, δὲν θὰ ἐχθρέυα ποτέ, οὔτε θὰ ἐπεφτα εἰς τὸν κρημνὸν ἀπὸ ἐρωτικὴν ἀπελπισίαν...

Ο Μαθητής.— Ἀλλὰ σεις ὑψώνετε διθύραμβον εἰς τὴν ταινίαν τῶν χιλίων πεντακοσίων μέτρων, ποῦ εἶναι ἡ χαρὰ τῶν ἀστῶν.

Ο κ. Ασφορ.— Τὸν ὑψώνω δικαίως. Ὁ κινηματογράφος ἐδημιούργησεν ἀπὸ τὴν Στιγμὴν μίαν Αἰωνιότητα. Καὶ τί ἄλλο εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἔχει περισσότερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς Αἰωνιότητος ἀπὸ τὴν Στιγμὴν;

ΤΕΪΟΝ-ΦΛΑΜΟΥΡΙ

Ἐπὶ τῆς τραπέζης βλέπετε δύο κυάθους, ἀχνίζοντας καὶ ἀποπνέοντας ἕκαστος ἰδιαίτερον τι λεπτὸν ἄρωμα. Τοὺς πλησιάζετε καὶ ἀμέσως ἐκ τοῦ ἀρώματος ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι ὁ εἷς εἶναι τὸ περιλάλητον τέϊον, ὁ ἄλλος τὸ ταπεινὸν φλαμοῦρι. Ὀλίγον βρασμένον ὕδωρ, ἀρωματισμένον μὲ τὰ φύλλα ἢ ἄνθη ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ καρυκευμένον μὲ ζάχαρον, εἶναι τὰ συστατικά καὶ τῶν δύο. Πόσον ἐξ ὀψεως φαίνονται ὅμοια τὰ δύο αὐτὰ ποτά, καὶ πόσον ἢ χρήσις τὰ κατέστησεν ἐντελῶς ἀνόμοια! Καὶ ἰδοὺ ἢ ἀπέδειξίς:

Ἐπισκέπτεσθε τὴν φίλην σας Α., τὴν ὁποίαν, ἀντὶ νὰ εὑρετε, ὡς συνήθως, εὐθυμον καὶ ζωηρὰν, πρόθυμον νὰ σὰς διασκεδάσῃ μὲ τὴν διήγησιν εὐτραπέλων κοινωνικῶν μικροπεισοδιῶν, τὴν εὐρίσκετε ἀδιάθετον, κρυολογημένην, περιτυλιγμένην ἐπὶ τοῦ καναπέ μὲ μάλινα σκεπάσματα καὶ ροφῶσαν μετ' ἀηδίας ποτήριον φλαμοῦρι. Ἐκρυολόγησεν εἰς τὸ τέϊον τῆς κ. Β.

— Ὦχ! ἀδελφή, σὰς λέγει, καὶ ἦτο νὰ μὴν κρυολογήσῃ κἀνεὶς; Νὰ προσκαλῆς εἰς τέϊον καὶ νὰ μὴν ἔχῃς τὴν αἰθουσαν σου ὅσον πρέπει ζεστήν. Φαντάζομαι τί πυρετὸν θὰ τὸν ἔχῃ ἢ δεσποινὶς Γ. μὲ τὸ τόσον δεκολτέ της! Ἄλλὰ καὶ ἡ εὐλογημένη ἢ κ. Δ. τόσον ἦτο φραγμένη καὶ τυλιγμένη, ποῦ ἐνόμιζες, ὅτι θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς κάμμειαν πολιτικὴν ἐκδρομὴν. Δὲν σὰς λέγω, ὅτι τώρα, μὲ τὴν ἀκρίθειαν αὐτὴν τῶν ὑφασμάτων, ὅτι ἠμπορεῖ κἀνεὶς νὰ ἐνδυθῇ ὅπως πρέπει, ἀλλ' ὄχι πάλιν νὰ φορῆ καὶ τόσον ἀπηρχαιωμένον κοστούμι, ὅπως ἢ κ. Ε. Πολὺ καλὰ ἔκαμεν ἢ δ. Ζ., ποῦ ἔβαψε τόσον τὸ πρόσωπόν της, διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἐπροδίδετο ἢ συγκίνησις της, ὅταν ἐκρυφομιλοῦσε μὲ τὸν κ. Η., διότι ἄλλως συχνὰ θ' ἄλλαζε χρῶμα. Καὶ μάλιστα, ἀφοῦ εἶναι καὶ τόσον αἰσθηματικὴ, καθὼς λέγουν. Ἄ! πολὺ χονδρὸς, πολὺ χυδαῖος αὐτὸς ὁ κ. Θ. Ἀπορῶ, σὲ βεδαίω, τί εὐχαρίστησιν εὐρίσκει μαζί του ἢ κ. Ζ., ὥστε νὰ λέγουν τόσα διὰ τὴν προτίμησιν της αὐτὴν. Προξενεῖα δὴθεν τὸν κάμνει. Εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος καὶ ἐλπίζει ἀπὸ αὐτὸν καλὴν μεσιτείαν. Τέλος, αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδιάφορον ἕκκεινο, τὸ ὅποιον μοῦ ἔκαμεν ἀρκετὴν ἐντύπωσιν, εἶναι, ὅτι ἐπιστοποιήθησαν πλέον αἱ ἀθέμιτοι σχέσεις τοῦ κ. Κ. μετὰ τῆς κ. Α. καὶ ὁ κ. Μ. ἐνόρκως ἐπιστοποῖ, ὅτι τοὺς εἶδε μαζί κάπου.

Διὰ νὰ διχόψετε τὸ ἀτελείωτον αὐτὸ θέμα, τῆς ἀναφέρετε διὰ τὸ τέϊον, τὸ ὅποιον τώρα κατήντησε σχεδὸν ἀπροσπέλαστον, καθὼς καὶ τὰ γλυκύσματα. Καὶ ὅμως σὰς λέγει αὐτά:

— Εἰς τῆς κ. Β. ἦσαν ἄφθονα, χάρις εἰς τὰς πολὺ φιλικὰς της σχέσεις, καθὼς λέγουν, μὲ τὸν κ. Ν. Ἄλλως τε, ἄς εἶναι καλὰ καὶ ἡ ζαχαρίνη, ἢ ὁποῖα διηκούλυε κάπως τὴν μεταοδοξίαν μερικῶν, αἱ ὅποιαι δὲν θέλουν νὰ φαίνωνται κατώτεραι παρ' ὅτι εἶναι.

Διὰ νὰ παρακάμψετε δὲ καὶ αὐτὸν τὸν σκόπελον τῆς κακογλωσσίας, στρέφετε τὸ θέμα εἰς τὰ περὶ τῆς ἀδιαθεσίας της. Ἄλλὰ καὶ ἐδῶ

περιπίπτει ἀπὸ τῆς Σκύλλης εἰς τὴν Χάρυδιν. Πόσαι μεμφιμοίριαι, πόσα πικρὰ παράπονα, πόσος φόβος μήπως ἢ ἀδιαθεσία της αὐτὴ παραταθῇ καὶ τοιουτοτρόπως δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ προφθάσῃ ἐγκαίρως τὴν νέαν τουαλέτταν της διὰ τὸ τέϊον τῆς κ. Ζ.!

— Καὶ θὰ εἶναι τόσος κόσμος! Τί κρίμα! Ἄλλὰ, ἐννοία σας, καὶ ἔλαβα τὰ μέτρα μου, σὰς λέγει. Μ' αὐτὸν τὸν περιορισμὸν καὶ μὲ τὸ ἀηδὲς αὐτὸ φλαμοῦρι, πιστεύω ὀγρήγορα ν' ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ τὴν ὀχληρὰν αὐτὴν ἀδιαθεσίαν.

Δὲν εἶναι, λοιπὸν, πράγματι μεγάλη ἢ διαφορὰ τοῦ τεΐου ἀπὸ τὸ φλαμοῦρι; Τὸ τέϊον πλούσιον, κομψόν, μὲ πολλοὺς καὶ ποικίλους δορυφόρους, μεταξὺ τῶν ἐποίων κυριαρχεῖ συνήθως ἢ πολυτέλεια, ἢ προσποιήσις, τὸ ψεῦδος. Τὸ φλαμοῦρι ἀπλοῦν, ἀπέριπτον, πρόθυμον νὰ σὰς θερμάνῃ κρυολογημένον, νὰ σὰς ξεκουράσῃ ἀποκατωμένον, νὰ σὰς καταπραύνη ἐκνευρισμένον.

Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα του, μὲ πόσῃ συνήθως περιφρόνησιν τὸ μεταχειρίζομεθα! Τὸ τέϊον φυλάττομεν εἰς χρυσομένον κυτία. Τὸ φλαμοῦρι εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν χαρτάκι ἢ κουτάκι, ποῦ θὰ τὸ θέσωμεν, ὅταν τὸ ἀγοράσωμεν ἀπὸ τὸν ριγανᾶν, καὶ, συνήθως, κοντὰ εἰς τῆς βεντουζες, τὸ χαμόμηλο, τὴν κινίνην καὶ τὴν λοιπὴν χορείαν τοῦ οἰκιακοῦ φαρμακείου. Τὸ τέϊον εἶναι ἢ γόησσα σουλφίς, τὸ φλαμοῦρι ἢ σεμνὴ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους.

Ἄρά γε, ἀν τὸ φλαμοῦρι εἶχε ψυχὴν, καὶ ψυχὴν μάλιστα εὐαίσθητον καὶ λεπτὴν, ὡς εἶναι ἢ ὁσμὴ του, δὲν θὰ ἐπικραίνετο, δὲν θὰ δυσανασχετοῦσεν ἐναντίον μας διὰ τὴν ἀδικίαν αὐτὴν; Ἡ ξένη, ἢ ἐπηλύς, ἢ ἀμφιδόλου καὶ νόθου πολλάκις προσελεύσεως, νὰ χαίρῃ τῶν προνομίων, καὶ αὐτὴ, τὸ γέννημα καὶ θρέμμα τῆς χώρας μας, τὸ εὐγενὲς καὶ γνήσιον αὐτῆς τέκνον, νὰ παραγκωνίζεται τόσον! Εἶναι ἀγαθὴ, διότι ὁ παγκόσμιος πόλεμος ἐπέδρασε καὶ ἐπὶ τῆς τύχης τοῦ φλαμοῦρι. Ἄλλὰ μήπως δὲν εἶναι προσωρινὴ ἢ ἐξαιρετικὴ πρὸς αὐτὸ τιμὴ, καὶ ὅτι, εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, θ' ἀντικατασταθῇ καὶ πάλιν, ἔστω καὶ μὲ τὸ εὐτελέστερον τέϊον;

Ἄρά γε, δὲν θὰ ὠργίζετο διὰ τὴν περιφρόνησιν αὐτὴν καὶ δὲν θὰ ἔπαυε νὰ μᾶς παρέχῃ τ' ἀ-

γαθὰ τῆς δι' αὐτοῦ ἐπιζητούμενης υγείας; Ὁχι, οὐδέποτε. Διότι τὸ φλαμοῦρι, ὡς γνωστὸν, εἶναι τὸ ἄνθος τῆς καλλιφύλλου φιλύρας, ἢ ὁποῖα κατὰ τὴν μυθολογίαν εἶχε ποτε ψυχὴν, καὶ ψυχὴν ἀγαθὴν καὶ μεγάλην. Ὄνομάζετο Βαυκίς καὶ εἶχε σύζυγον ἀντάξιόν της, ὅστις ἐλέγετο Φιλήμων. Ὁ Ζεὺς μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἐπεσκέφθησάν ποτε, ἐννοεῖται, ὡς ἄγνωστοι ξένοι, τὴν Φρυγίαν, τὴν πατρίδα τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ζεύγους. Τίς οἶδεν ὅμως ποιοὶ λόγοι διήγειραν τὰς ὑπονοίας τῶν μισοξένων Φρυγῶν, οἱ ὅποιοι κακοῦ, κακῶς ἀπεδίωξαν τοὺς δύο θεοὺς. Κουρασμένοι, λοιπὸν, καὶ πεινασμένοι, ἐζήτησαν καταφύγιον εἰς τὴν καλύδην τοῦ Φιλήμονος. Τὸ ἀγαθὸν ζεῦγος ἐφιλοξένησε προθυμώτατα τοὺς δύο ξένους καὶ παρέθηκεν ἀμέσως εἰς αὐτοὺς ὅ,τι καλὸν εἶχε διὰ νὰ φάγουν. Κατὰ τὴν διάρκειαν ὅμως τοῦ δείπνου, οἱ δύο καλοὶ ἄνθρωποι παρετήρησαν, ὅτι τὸ δοχεῖον τοῦ οἴνου, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐπινον οἱ ξένοι, ἀντὶ νὰ κενουταί, ἦτο διαρκῶς πλήρες. Ὑπόπτεισαν τὴν θεῖαν καταγωγὴν τῶν ξένων καὶ ἐπέδειξαν τὸ πρὸς αὐτοὺς σέβας των. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ξένιος Ζεὺς δὲν ἀφήκεν ἀτιμώρητον τὴν μισοξενίαν τῶν Φρυγῶν. Φοβερὰ λαίλαψ κατέκλυσε καὶ κατέστρεψε τὴν χώραν αὐτῶν, ἐκ τῆς ὁποίας διεσώθη μόνη ἢ οἰκία τοῦ Φιλήμονος καὶ τῆς Βαυκίδος, ἢ ὁποῖα καὶ μετεβλήθη εἰς περικαλλὴ ναόν. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ αὐτοῦ ἔζησαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς των οἱ δύο εὐεργετικοὶ σύζυγοι, ὑπηρετοῦντες μὲ ἀφοσίωσιν τοὺς θεοὺς. Ὅταν δὲ ἦλθε τὸ πεπρωμένον τέλος τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἐζήτησαν ὡς χάριν παρὰ τοῦ Διὸς νὰ μὴ ὑποστῶσι τὸν σκληρὸν χωρισμὸν τοῦ θανάτου. Καὶ πρᾶγματι, ἀντὶ ν' ἀποθάνωσι φυσικῶς, μετεβλήθησαν συγχρόνως ὁ μὲν Φιλήμων εἰς αἰωνόδιον δρῦν, ἢ δὲ Βαυκίς εἰς ἀρωματώδη φιλύραν.

Καὶ ἔκτοτε τὰ δύο αὐτὰ δένδρα δροσίζουσι μὲ τὴν εὐθαλῆ σκιάν των τὸν κουρασμένον καὶ καταπεπονημένον, θερμαίνουσι μὲ τὴν ξυλείαν των τὸν ριγοῦντα καὶ παγωμένον, καὶ εὐφραίνουσι καὶ θεραπεύουσι μὲ τὰ ἄνθη των τὸν ἐξησθενημένον, μὲ μόνην τὴν ἠθικὴν εὐχαρίστησιν τῆς εὐεργεσίας, χωρὶς τὴν ἀπογοητευτικὴν πικρίαν τῆς παραγνωρίσεως.

ΔΟΜΝΑ Ι. ΙΩΣΗΦΙΔΟΥ

Ἐν τῷ Ἀνατολικῷ μετάπῳ.
Ρῶσοι στρατιῶται, ἀγοράζοντες χρειώδη.

ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

38

(συνέχεια από σελ. 333)

Εφ'αντάζετο εαυτὸν ἐλεύθερον, νὰ κτυπῆ τὰς θύρας τῶν ἐργοστασίων, αἱ ὁποῖαι ὅμως οὐδέποτε θὰ τοῦ ἤνοιγον.

— Γύρισε πίσω εἰς τὴν φυλακὴν σου, ἄθλιε!

— Ἔτσι, λοιπόν! κατῳρθώσῃς νὰ πείσῃς τοὺς ἐνόρκους, αἱ! τί πανουργίας ποῦ εἶσαι!

— Δὲν ἔχει παιὰ γιὰ σένα δουλειά, δὲν ἔχει ψωμί,

θὰ τοῦ ἔλεγον. Τί ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ γίνῃ; καὶ ὁ μικρός; Εἰς αὐτὸν ἦτο ἡ μόνη του παρηγορία.

Θὰ εἶχε τὸν Ἰάκωβον εἰς τὸ πλευρόν του, θὰ εἰμπορούσῃς νὰ τὸν φιλῆ, νὰ τὸν χαϊδεύῃ, νὰ τὸν ἀγαπῇ. Ὁ Πασχάλ Ἀρθέξ θὰ εὗρισκεν, ἐξάπαντος, κάποιαν θέσιν εἰς τὸν φίλον του. Θὰ ἐγένετο αὐτὸς λιθοτόμος, ἀγχοφόρος ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο.

Θὰ ἐγένετο ὅλ' αὐτὰ διὰ τὴν ζήσῃ, ἀλλ' ἦτο βέβαιος, ὅτι θὰ ἐξοῦσεν; Ὁ Μορτέλ τοῦ τὸ εἶχεν εἰπεῖ σκληρὰ καὶ ἀπότομα: Ἡ ἀσθένεια τοῦ εἶχε προσκολληθῆ φρικώδης καὶ ἀναπαλαστήριος, ὥστε ἐπρεπε νὰ ἐτοιμάζεται διὰ νὰ κατακλιθῆ τὸν αἰώνιον μέσα εἰς τὸ κεινὸν νεκροταφεῖον, νὰ ἀποθάνῃ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τίποτε εἰς τὸν μικρὸν Ἰάκωβον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπεινοῦσεν.

— Ὡ! τὸ δυστυχισμένον ἐκεῖνο παιδί! Χάριν αὐτοῦ ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ εἶπῃ μίαν λέξιν, μίαν καὶ μόνην λέξιν, ἐν ἀπλοῦν «ναί», καὶ ν' ἀνοβῆ τὰς βαθμίδας αἱματοβαμμένου ἰσριώματος... Θάνατος μὲ τὴν λαιμητόμον ἢ θάνατος μὲ τὴν φθίσιν τί διαφέρει! Ὁ εἰς ἀπὸ τοῦ; δύο τοῦλάχιστον θὰ ἦτο ὠφέλιμος.

— Ἄλλ' ὡς ἰδοῦμε καλλίτερα· εἶναι ἀλήθεια τάχα, ὅτι ἡ ἀρρώστια μ' ἔχει καταδικάσει;

Ἐζήτησε τὸν ἱατρὸν τῆς φυλακῆς. Αὐτὸς ἦτο

ἄνθρωπος προσηνής, φιλομειδής, ὁ ὁποῖος ἐψεύδατο πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς μὲ πολλὴν χάριν, ἀπεκάλει δὲ οὐδὲ πολὺ προσφύως «κατέλλα σὺ χάρι».

— Ἰατρός, ἀπαντήσατέ μου παστρικά, εἶμαι φθισικός ἢ ὄχι;

— Σεῖς; παρετήρησεν ὁ ἱατρὸς, ὅπως διόλου μάλιστα· εἰσθε μόνον κουρασμένος, αὐτὸ εἶναι ὅλον κι' ὅλον, πρέπει ν' ἀκολουθήσατε μίαν κοινὴν διαίταν.

— Μπᾶ! καὶ φρονεῖτε, ὅτι δὲν εἶμαι καταδικασμένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστια; ἤρώτησεν ἐκ νέου ὁ Χρῆστος.

— Σεῖς, πρὸς Θεοῦ, μὴ λέιτε αὐτὰ· ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ καλῶν κραισῶν, ἀπὸ ἀνοικτῶν ἀέρα, ταξίδι. Ἡ Νίκαια μὲ τὸ κλίμα τῆς θὰ σᾶς κάμῃ πολὺ καλὸν. Εὗρετε τὴν Νίκαιαν;

— Ὡστε, πιστεύετε, ὅτι μ' αὐτὸν τὸν βῆμα, μ' αὐτὴν τὴν ἐξάντλησιν, μ' αὐτὰ τὸ σχίσμον, καὶ ἀισθάνομαι εἰς τοὺς πνεύμονάς μου, μ' αὐτὸν τὸν πυρετὸν, εἰμπορῶ ἀκόμη νὰ ζῶσῃ;

— Εἰμπορῶτε νὰ ζῆσατε ἐκατὸ χρόνια ἀκόμη. Εἰξεύρετε τὴν μοναδικὴν σας ἀρρώστια· αὐτὴ εἶναι ἡ κατηγορία, καὶ οὐδὲν βαρύνει...

— ἔχετε δίκαιον, παρετήρησεν ὁ Ραμπέρ. Εὐχαριστῶ, ἱατρός, δὲν σᾶς θέλω παιά.

— Ὡταν ἐκλείσῃ τὴν θύραν, ὁ ἱατρὸς εἶπεν εἰς τὸν φύλακα:

— Καλὰ θὰ κάμουν νὰ τὸν δικάσουν μὴ ὥρα ἀρχίτερα· αὐτὸς εἰμπορῆ νὰ τελειώσῃ εἰς τὰ χέρια τοῦ δημίου.

— Ὁ Ραμπέρ ἐξ ἄλλου ἐσκέπτετο:

— Ὁ γιατρός αὐτὸς εἶναι ἡλίθιος. Δὲν ἐκατάλαβε τίποτε.

Ἐζήτησε τότε τὸν Πασχάλ Ἀρθέξ. Ὁ δικηγόρος τοῦ ἀνέλαβε νὰ κάμῃ τὰ κατάλληλα διαβήματα. Διὰ μέσου τῶν μηχανίδων, παρουσίᾳ τῶν φυλάκων, ὁ Χρῆστος Ραμπέρ εἶδε μίαν φερόν ἀκόμη τὸν φίλον του.

— Κύριε Ἀρθέξ, τὸν ἤρώτησε σοβαρῶς, οὐδέποτε σᾶς ἔκαμα τόσην σπουδαίαν ἐρώτησιν, καθὼς αὐτὴν, καὶ θὰ σᾶς ἀπευθύνω: Ἀπαντήσατέ μου εὐμενικά, κατὰ τὴν συνήθειάν σας, χωρὶς νὰ μὲ κρύψετε τίποτε. Πόσον ὑποθέτατε, ὅτι εἰμπορῶ νὰ ζῆσῃ ἀκόμη, ἂν δὲν μὲ καταδικάσουν;

— Σεῖς; ἤρώτησεν ὁ Ἀρθέξ.

— Ναί, αἰσθάνομαι τὸν εαυτὸν μου χαμένον. Δὲν τὸ βλέπετε καὶ σεις αὐτό;

— Εἰσθε πολὺ ἀρρωστος!

— Μὲ χρειάζεται διὰ νὰ σωθῶ ἐκεῖνο ποῦ ποτὲ δὲν θὰ εἰμπορέσω ν' ἀποκινήσω: ἀνάπαυσις, γαλήνη, διαίτα.

— Μάλιστα, ἀπήνεσεν ὁ Ἀρθέξ.

— Καὶ αὐτὰ, ἀρὰ γε, θὰ μὲ σώσουν; ἤρώτησεν ὁ Χρῆστος.

— Καὶ διατί μ' ἐρωτᾶς αὐτὰ;

— Τέλος, εἶπεν ὁ Ραμπέρ, ἔχω μίαν ἰδέαν. ἔχω ἀνάγκην νὰ μοῦ εἰπῆτε τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, ὅσον δὴποτε σκληρὰ καὶ ἂν ὑποτεθῆ, ὅτι εἶναι.

— Ραμπέρ, παρετήρησεν ὁ Ἀρθέξ, τὸ παιδί σας εἶναι ἰδικὸ μου παιά, ἀγγίζει σὲ μένα. Μείνατε ἤσυχοι.

— Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι εἶμαι ἐπιθανάσιος.

— Ὁ Ἀρθέξ δὲν ἀπηνεσεν.

— Φθισικός, δὲν εἶναι εἶσαι; τὸ εἶξευσα, παρετήρησεν ὁ Χρῆστος; πόσον καιρὸν, ἀρὰ γε, εἰμπορῶ νὰ ἐλπίζω;

Διέκρινεν ὁ κατηγορούμενος μέσα εἰς τὸ βλέμμα τοῦ Ἀρθέξ δισταγμὸν πλήρη οἴατου. Τότε ἤρώτησεν ἐκ νέου:

— Ἐνα χρόνον;

— Ὁ Ἀρθέξ ἀπράξει σιγὴν φοβερὰν.

— Ὡστε ὀλιγώτερον ἀπὸ ἕνα χρόνον;

— Ὁ Χρῆστος ἐγένετο νευρικός καὶ, κρῖνων τὴν κεφαλὴν του, ἔκαμα κίνημα ἀδικροῦς εἰρωνικῆς.

(ἀκολουθεῖ)

Καλλιτεχνικὸν φωτογραφεῖον Η ΠΡΙΣ Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Μπέγιογλου, ἀριθμ. 430, ἀνωθεν τοῦ Παντοπωλείου Ἀδελφῶν Δημητρακοπούλων.

Ἔργασια ἐπιμεμηλημένη. Μεγεθύνσεις καλλιτεχνικαί. Τιμαὶ εὐθηναί.

54

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια από σελ. 333)

Ἡ αἰοιδὸς τὸν ἐβλεπεν, ὅτι εἶχε κλονισθῆ πάρα πολὺ εἰς τὰ περὶ γάμου σχέδιά του καὶ δι' αὐτὸ συγκρατένευσεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του. Ἀλλὰ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν θυσίαν ἐκείνην, ἡ αἰοιδὸς ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται φοβερὰν ἀνίαν. Αἱ ἰδιαίτεροι συνεντεύξεις, τὰς ὁποῖας εἶχε μὲ τὸν Λόουελ, δὲν ἦσαν διόλου διασκεδαστικά. Αἱ περὶ χρηματισμοῦ φρονεῖδες του τὸν παρηκολούθουν μέχρι τῶν ποδῶν αὐτῶν τοῦ εἰδώλου του καὶ ἂν τὸ εἰδωλὸν του ἦγάπα νὰ ἐξοδεύῃ, δὲν εἶχε μολαταῦτα κἀμμίαν διάθεσιν νὰ παρακολουθῆ τὰς διακυμάνσεις τῶν ὑποθέσεων.

Ὁ θόρυβος, αἱ συνηνήσεις τοῦ θεάτρου, τὸ σκάνδαλον, τὰ ἐπεισόδια, ἡ πολεμικὴ, καθ' ἣν τὸ ὄνομά της ἦτο ἀναμειγμένον, ὅλα αὐτὰ ἀπέτρελλον τὸ ἀληθινὸν περιβάλλον της, τὸ ὁποῖον ἐν ταύτῃ ἦτο ἐλαφρὸν καὶ ἀπότομον. Ἡ Ἀραβέλλα, περισσότερον βοῆμ παρά καλλιτέχνις, ἐβλεπεν εἰς τὰ κερφάλαια τοῦ Λόουελ τὸν χεῖμαρρον τῶν ἀπολαύσεων καὶ εἰς τὴν τέχνην της μίαν εὐκαιρίαν ἀγῶνος. Ἡ χλιδὴ, λοιπόν, χωρὶς κίνησιν, τῇ ἐφαίνετο ἀνυπόφορος καὶ ἤρχισε διὰ τοῦτο νὰ μὴ ἐπιθυμῆ καὶ τόσον, ὅπως πρὶν, νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Λόουελ.

Ἡ ζηλοτυπία τοῦ τραπεζίτου τὴν ἠεῖλει μὲ ἀπομόνωσιν, τῆς ὁποῖας καὶ μόνῃ ἡ σκέψις τὴν ἔκαμε νὰ κρέμῃ.

Ἡ Ἀραβέλλα, ὅταν ἐμαθεν, ὅτι ὁ Ἐρρίκος τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ, ἤρχισε νὰ σκέπτεται οὐτὸν καὶ ἠοιδάνθη τὴν πρὸς αὐτὸν κλίσιν της νὰ ἐνισχύεται.

Ὁ Ἐρρίκος ἦτο νέος, ὠραίος, εὐφυῆς καὶ μάλιστα πλουσιώτερος πλέον ἀπὸ τὸν Λόουελ, ἂν ἀπέβλεπε κἀνεὶς εἰς τὸ μέλλον τῆς ἐπιχειρησεῶς του. Ἡ αἰοιδὸς δὲν κατῳρθοσε νὰ πεισθῆ, ὅτι τὸ αἰσθημά της καὶ ἡ πρότασις της θὰ ἀπετύγγανε παρά τῇ μηχανικῇ, ἂν αὐτὴ ἀναλαμβάνει νὰ τὸν νικήσῃ. Τοῦ ἐγρῶσε, λοιπόν, ἕνα σημεῖωμα, εἰς τὸ ὁποῖον τοῦ προσδιώριζε συνέντευξιν. Ἀλλὰ ἡ θετικὴ κ. Οὐίλιαμς δὲν ἐμείναν ἀνευ ἐπιρροῆς ἐπὶ τῆς θυγατρὸς της. Καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἐτρόμαζον ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ τῆς διακοπῆς τῶν μετὰ τοῦ Λόουελ σχέσεων τῆς κόρης, διότι τοῦτο θὰ τὰς ἐρριπτεν εἰς τὴν δυστυχίαν. Ἡ Ἀραβέλλα δὲν εἶχεν οικονομίας· τὸ μόνον της προσὸν ἡ ἐλάττωμα ἦτο, ὅτι ἐστερεῖτο, ὅπως διόλου προβλεπτικότητος.

Τὴν ἐπεισε, λοιπόν, νὰ μὴ σταίῃ τὸ σημεῖωμα εἰς τὸν Ἐρρίκον, νὰ δεχθῆ τὸν τραπεζίτην μὲ ὕψος αὐστηρὸν καὶ πολὺφροντι, ὅπως δὲ ἀνέβαλε τὸν γάμον μετὰ τὸ ταξίδιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ μέχρι τῶν ὄρουσίων. Τοιοῦτοτρόπως ἀπάκτησεν ἐπ' αὐτῆς περισσοτέραν ἐπιβολὴν ἢ ὅσον ἦθελεν ἴσως νὰ ἔχη.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Λόουελ ἦλθε νὰ τῆς ἀναγγαίῃ, ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μείνῃ ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὰ μεταλλεῖα καὶ τὴν ἔκαμα νὰ τοῦ ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ μετέβαινε νὰ τὸν ἐβλεπεν.

Ἡ Ἀραβέλλα, ἀναλαμβάνουσα τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, ἤρχισε πάλιν νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ ἦρθεκεν εἰς τὸν Ἐρρίκον, ἢ θὰ εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδικηθῆ τὴν Μαίρην.

24. — Μεταξὺ δύο.

Τὸ ἔαρ ἐφθάσε, διὰ τὴν θέσιν τέρμα εἰς τὰς στενοχωρίας τοῦ Μονταρέ. Αἱ μηχαναὶ εἶχον κατασκευασθῆ, αἱ προμήθειαι εἶχον γίνῃ καὶ αἱ ἐργαταὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἀναχωρήσουν. Ἴρλανδοί, Γαλλοὶ, Καναδοὶ καὶ ἄλλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδία, ἐξεκίνησαν διὰ τὰ μεταλλεῖα τὸν Ἀπρίλιον. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Ἐρρίκος, ὁ ἰσραβόστολος, ὁ Λόουελ μὲ τὴν κόρην του ἀνε-

χώρησαν ἐπίσης, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν Τηλέμαχον καὶ ἀπὸ ἄλλους ὑπηρετάς, μὲ ἄλογα, ἡμιόλους καὶ παντὸς εἶδους προμηθείας.

Ὁ Ἐρρίκος ἦτο ἀκόμη ἀρκετὰ σκυθρωπὸς καὶ μέσα εἰς τὸ λεωφορεῖον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφερον εἰς Κλέβελανδ' ἀλλ' ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ καὶ ἐγενεμάτισαν μὲ τὴν οἰκογένειαν Πάλμσο, ἀπεβίβασθησαν δὲ εἰς τὴν λιμνὴν Ἐριέ, τότε ὁ ἔρως καὶ τὸ ἔαρ διήγειρον ἐννὸς του τὸ αἰσθημα τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς νεανικῆς δραστηριότητος.

Ἡ Μαίρη ἦτο τόσον δρασερὰ, ὅσον ὁ ζέφυρος τοῦ Μοῦσε, καὶ οὐδεὶς κόπος, οὐδεμία μετατόπισις παρηγάχλει τὴν ἁρμονίαν, ἢ ὅποια ἐβασίλευεν εἰς τὴν ψυχὴν της. Ἐφαίνετο ἄτρονος καὶ ἀκαταπόνητος εἰς τὰς περιπετείας τοῦ ταξιδίου. Προσηρμοζέτο πρὸς κάθε τι καὶ ἐμαρνοῦσε διὰ μέσου ὅλων τῶν περιπετειῶν, καθὼς ὁ κύκνος διασχίζει τὰ κύματα, χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδὲ ἕνα πτερό του.

(ἀκολουθεῖ)

Μὴ περιπλανᾶσθε, ἀλλ' ἐπισκεφθῆτε τὸ νέον ἐν Τεπε-Μπαση τοῦ Πέραν καὶ κατοθεν τοῦ χανίου Φάρα Ζαχαροπλαστεῖον καὶ Γαλακτοπωλεῖον «ΡΟΑΓΙΑΔ» τοῦ ὁμογενοῦς προφῆν διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου «Ρώμη» καὶ θὰ εὗρετε γλυκίσματα, κατεσκευασμένα μὲ τὰ κάλλιστα τῶν ὀλικῶν καὶ μὲ τέχνην ἀπαράμιλλον, τέιον καὶ γάλα ἀγνότατον, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς καὶ γαλακτοπωλείου εἰς τιμὰς ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ. Τὸ κατάστημα τοῦτο εἶναι ἀνοικτὸν μέχρι τῆς 1ης μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρας, φημιζεται δὲ διὰ τὴν καθαριότητα καὶ περιποίησιν του καὶ ὡς ἐκ τούτου κατέστη τὸ μόνον κέντρον τῶν καλῶν οἰκογενειῶν.

Μία ἐπισκεψις καὶ θὰ πεισθῆτε.

Δέν έχει καθόλου δίκαιον ό κόσμος, πού παρα-
πονείται δι' έλλειψιν κέντρου άν ψυχής και διασκε-
δάσεως.

‘Όσοι παραπονούνται δι' αυτό, θά ειπή, ότι στε-
ροούνται καλλιτεχνικού γούστου, ότι ή ψυχή των
δέν είναι καθόλου πλασμένη διά καλλιτεχνικός συγ-
κηήσεις, αί όποιαι θεραπεύουν προς στιγμήν την
άνιαν της ζωής και φέρουν την λήθην, έστω και
παροδικήν, εις τό κουρασμένον πνεύμα του άν-
θρώπου.

Οί άνθρωποι έδημιούργησαν τά θεάτρα, τά
μπόζ, τούς κινηματογράφους και έν γενεί όλα
έκείνα, τά όποια παρισπών τό πνεύμα και προ-
ξενούν την άνοησίαν και την λήθην!

Πολλοί ισχυρίζονται, ότι άδω δέν υπάρχει τί-
ποτ' άπ' αυτά, πού να κεντρά την περιέργειαν, τό
άδιαφέρον!

Τού λυπούμαι κατάκαρδα, διότι αυτό άποδει-
κνύει, όπως σάς είπα, πασιφανώς έλλειψιν καλλι-
τεχνικού γούστου, διά να μή είπω τελείαν πεζό-
τητα.

Και τό «Βίντεο Πάλας», παρακαλώ, τί είναι
αυτό; Δέν είναι ένας υπέρλαμπρος ναός προς την
καλλιτεχνίαν; Δέν είναι τό Πάισον, έντός του
όποιου έχει στήσει τον θρόνον της ή ασύλληπτος
ούση θεά;

‘Εάν οι εϋθεμοι της δάφνης κλώνοι δέν έστιά-
σαν εισέτι τό σανίδωμα του, εάν αί πτέρυγες της
δόξης δέν άνεβίβασαν εις τά μεσουράνια τά καλλι-
τεχνικά μοντέλα του, δέν πταίει αυτό πταίουν
τά μάτια μας, τά αιώνως μωπαζόντα!

‘Εκείνος ό χορός της Ινδής με τά πτερά στο
μαφάλι, με τάσ σπασμοδικώς κινήσεις των χειρών,
δέν σάς υπειθυμίζει την οικιαγραφίαν νηχομένων
νηγιτών ανά τάς άκείας των Γαλαταριών;

Τί λείπει, σάς παρακαλώ, από τον τέλειον αυ-
τόν κολυμβητικόν χορόν; Τίποτε! μόνον δύο
νεροκολοκύθες από τάς μασχάλας της καλλι-
τέχνιδος.

ΚΝΟΥΤΟ

ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ο. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΕΝ ΠΕΡΑΝ,

Μπουγιούκ Παρμάκ-καπού, Γενί Γιάλ, 1.

Πιστή και έπακριβής εκτέλεσις των συνταγών.

Νωπότης φαρμάκων και ποιότης άρίστη.

Προθυμία και ταχύτης. — Τιμαί προσिताί.

‘Αναφερόμενοι εις την άνωτέρω είδοποίη-
σιν, φέρομεν εις γνώσιν των άναγνωστών
μας και των οικογενειών αυτών, ότι τό άλ-
λοτε φαρμακείον ‘Εμμ. Ζαχαροπούλου, υπό
την νέαν αυτού ιδιοκτησίαν και διεύθυνσιν,
έπλουτίσθη διά πρωτίστης ποιότητος φαρ-
μάκων, θέλει δε έξυπηρετεί τούς πελάτας
αυτού με τον τελειότερον τρόπον.

‘Ο τόσον γνωστός και συμπαθής φαρμα-
κοποιός κ. Νικόλ. Ο. Θεοδωρίδης, διακρινό-
μενος διά την ειλικρίνειαν αυτού, την προ-
σήνειαν και την ευθύτητα του χαρακτήρός
του, άναλαβών την ιδιοκτησίαν και διεύ-
θυνσιν του φαρμακείου τούτου, επέφερε γι-
νικας μεταρρυθμίσεις έν αυτώ και ευρύνει
όσημέραι τον κύκλον των συμπαθειών του
διά της προθύμου και πιστής εκτελέσεως των
παραγγελιών, ός αναδέχεται. Γνωστοί Ιατροί
της πόλεός μας συχνάζουσιν εις τό φαρμα-
κείον τούτο, τό όποιον καταρτίζει και ιδιαι-
τέραν αίθουσαν διά τάς Ιατρικάς συμβουλάς.
Τό συνιστώμεν ένθύμως εις όλους, με την
πεποίθησιν, ότι θέλουσι μένει τελείως ευ-
χαριστημένοι.

‘Ο πανιερ. μητροπολίτης Μερσιφούτου και Περι-
στάσεως κ. Σωφρόνιος ένέγραψε

την δ. ‘Ελένην Π. Μαντζουρανίδου (έν Μυρσιφούτω).
‘Η κ. Βαλεντίη Α. Στεφανίδου, εις τέταρτον
κατάλογον

την δ. ‘Αδριανήν Μανδελουπούλου (έν Πέραν).
‘Η κ. Βασιλιή Χ. Παπιά
τάς δ. θυγατέρας της Θεοφανώ και Δήμητραν (έν
Πέραν).

‘Η κ. Μαριάθη Γ. ‘Εξάρχου
την δ. ‘Ελένην Ι. ‘Αντωνιάδου (έν Χάλκη).
‘Η δ. Ε. Κ. Σουλδέστρου, εις είκοστόν έκτον
κατάλογον

την δ. ‘Αφροδίτην Κωνσταντινίδου (έν Πέραν)
την δ. Σ. Ε. (έν Πέραν)
τάς δ. Μακρή > >

‘Η δ. Εύτυχία Α. Χρησιδου, εις δεύτερον
κατάλογον

τάς δ. Αικατερίνην και Χαρίκλειαν ‘Ιωαννίδου (έν
Μακροχωρίω)
την δ. ‘Υπατίαν Νικολαΐδου (έν Μακροχωρίω)
την δ. ‘Αναστασίαν Βέλη > >

‘Ο κ. Σπυρίδων Μ. Μελισσόπουλος
την κ. Εύλαμπιαν Α. ‘Αναστασιάδου (έν Καδήκιοϊ)

‘Ο έν Σαράντα ‘Εκκλησιαίς όδοντοϊατρός κ. Με-
νέλαος Χ’ Παρασκευάς
την δ. Ούρ. Χρησιδου, όδοντοϊατρών (αύτόθι).

‘Ο κ. Λεωνίδας Γ. Γιασημακόπουλος, εις ζωδέκα-
τον κατάλογον

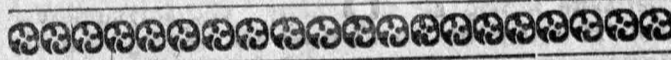
τον κ. Κωνστ. Α. Κολοκυθόπουλον (έν Πέραν).
‘Ο κ. Σταύρος Κ. Δημητριάδης, εις πέμπτον
κατάλογον

τον κ. Σωτήριον Δημητριάδην (έν Βαλατά).
‘Ο κ. Στέφανος Μαργαρίτης, εις τρίτον κατά-
λογον

τον κ. Κωνστ. ‘Αγγελίδην (έν Χαλκηδόνι).
‘Ο κ. ‘Αριστόδημος Θ. Καλωταΐος
τον κ. Β. Βαγιακήν (έν Πέραν).

‘Ο έν Βρουύλλοις κ. Π. Μικρόλλης
τον κ. Πέτρον Πολυκράτην, Ιατρόν (έν Σμύρνη).
‘Ο κ. Αιμίλιος Ν. Θεοδωρίδης, εις τρίτον κατά-
λογον

τον κ. Παναγ. Δ. Καλμικίδην (έν Πέραν).

Τά ΝΕΩΤΕΡΑ και ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ
Φιγουρίνια της τελευταίας μόδας ευρί-
σκονται έν Πέραν, Δίοδος Ευρώπης, 18.

Τά καλλίτερα κρασιά,
τά ευγευστότερα ρακιά,
ώς και τό περιώνυμον ήδύποτον :
«Τριαντάφυλλον του Βοσπόρου»
εις τάς άποθήκας
Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
έν Γαλατά, Θεσσαλονίκης, 88—90, Τηλέφ. 1108.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ και Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ
έν Γαλατά, ‘Ομέρ ‘Αμπιτ χάν, 14—15,
άγοράζει και πωλεί εις τάς τρεχούσας τι-
μάς της ημέρας όλα τά είδη των χρωματά-
φων, εξαργυρώνει τοκομερίδια λήξαντα
και εξελέγγχει όλας τάς κληρώσεις των
λαχειοφόρων όμολογιών.
Τηλέφωνον : Μπίγιογλου, 1912.

Βαρειά κτυπάει τό σήμαντρο,
βαρειά κτυπάει ή καρμπάνα
και ψαλμοδικές ακούονται σιγά· σιγά με θλίψη...

Μιάς χήρας γυϊός απέθανε,
στο μνήμα τον πηγαίνουν,
τον κλαίει ή δόλεια μάνα του κ' ή δσημη άδελφή του,
μοιρολογούν κ' ή δυό μαζί τον νηό, τό παλληκάρι...
Κ' εκεί, πού τον έπήγαγιναν παπάδες και δεσπότης,
εϋμορφη κόρη έπρόβαλε, ξανθή γαλανομάτα,
με τά μαλλιά της ξέπλεχα, τά μάτια βουρκαωμένα,
στρέφει και λέγει και λαλει με πόνο πού την δάχνει :

— ‘Εσείς, ξεφτέρια και σταυροί,
καπάδες και ψαλτάδες,
πού τον άγαπημένο μου
τον Χρηστό μου τον πάτε;
ποιός θά χαρή τά στέφανα,
πού εν' έτοιμα του γάμου;
τί θ' άπογίν' ή μάνα σου...
κ' έγώ... κ' ή άδελφή σου;

άνοιξε τά ματάκια σου, λυπήσου μας της δόλιας...
Σκύφτει, φιλεί τον Χρηστόν της
μέσ' στ' άψαχά του χαίλη...
άνοιγει ό νηός τά μάτια του και βλέπει όλόγυρά του.

— Πού πάτε; λέει μ' έκπληξι,
στα μνήματα με πάτε;
Γυρίστε στ' άρχοντικό της εϋμορφης Χρυσούλας,
φέρτε τά εθθημα βιολιά κ' άρχίστε τά τραγούδια.

Και σύ, καλέ μου δέσποτα,
με την γλυκειά φωνή σου,
τό «‘Ησαΐα χόρευε» και τό «Χριστός άνέστη»
ψάλλε ψηλά και δυνατά, ν' άκούσω, να πιστεύσω,
πώς δέν απέθανε, πώς ζώ, φορώντας τά στεφάνια

και να εϋχηθώ από καρδιά :
του χρόνου πάλι ν' άρθης,
να μάς βαπτίσης τό παιδί,
πού ό Θεός θα μάς χαρίση,
και να εϋχηθής χαρά κ' υγεία

στην εϋμορφη Χρυσούλα,
όπου μ' άνέστησε γοργά με τό γλυκό φίλι της.

ΑΡΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

‘Αναλαμβάνει πάσαν άγωγήν ένώπιον όλων των
Τουρκικών δικαστηρίων, καθώς και υποθέσεις του
Δεφτερχανά. ‘Η άμοιβή δέν προπληρώνεται.

Γαλατά, Μέγα ‘Εθνικόν χάνιον, άριθ. 45.

ΒΟΥΤΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ «Ο ΟΛΥΜΠΟΣ»

22—Πέραν, Δίοδος Χατζοπούλου—22.

‘Εν αυτώ ευρίσκονται παντός είδους ιωπά
της μαγειρικής βούτυρα, άπαντα γνήσια και άρί-
στης ποιότητος, Ιδιαιτέρως δε συνιστώνται τά
άπαράμλλα εις τό είδος των Σιβηρίας και Χαλε-
πίου (Hadidi) τοιαύτα.

‘Αριθ. Τηλεφ.: Πέραν 2099.

ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΟΝ
ΑΛΕΞ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
έν Γαλατά, Μικρόν ‘Εθνικόν Χάνιον, 5
Τηλέφ. Πέρα, 1453.
Φάρμακα πάντοτε νοση-
τάτα. ‘Ολοι αί έγχώριοι και
εϋρωπαϊκαί σκευασμαί. Εϋ-
συνείδητος έξυπνότητις
των φαρμακοποιών. ‘Εγκαι-
ρος και πιστή εκτέλεσις των
έν των έπαρχιών παραγγε-
λιών των φαρμακοποιών. Τιμαί λογικάί.

ΟΥΡΑΝΙΑ Λ. ΜΑΝΟΥΗΛΙΔΟΥ

Στή μάννα μου!

Αλήθεια, πώς οὐ χάσαμε, γυναίκα αγιασμένη; ἀπ' τῆ μεγάλης σου καρδιά τίποτε πειὰ δὲν μένει, οὔτ' ἓνα φῶς παρηγορῶ τῆς ἡμερῆς ματιᾶς σου, οὔτ' ἓνα κἂν χαμόγελο γιὰ τ' ἄμοιρα παιδιὰ σου!

Βλέπω τὰ μάτια σου οὐρανό, τὰ χεῖλη κερωμένα, τὰ χεῖλη, πῶς κρυφταν φιλιὰ ἀτίμητα γιὰ μένα, μὰ νὰ πιστεύσω δὲν μπορῶ, ὡ μάννα ἀγαπημένη, πῶς εἶν' ἀλήθεια ὅλ' αὐτὰ, πῶς εἶσαι πεθαιμένη!

Τῆς μάννας του τὸν θάνατο ποῖος θέλει νὰ πιστέψῃ; εἶναι βαρὺ τὸ χτύπημα, δὲν τὸ χωρεῖ ἡ σκέψις! τὰ χεῖλη, ποῦ νανοῦρισαν τὰ παιδικὰ μας χρόνια, τὰ θέλουμε παντοῦρενά, τὰ θέλουμε αἰώνια!

Γιατί λαμπάδες νεκρικές στο πλάι σου νὰ καίνε; ἂν ἦναι ψέμματα λοιπόν, γιατί χτυπᾷ ἡ μαμπάνα; καὶ τὰ λιθάνια κ' οἱ λυγμοὶ κ' ἡ ψαλμωδία μου λένε: «Κλάψε, καθ' ἑνὲν ὄρφανέ, δὲν σοῦ μινε πειὰ μάννα!»

Νὰ κλάψω, ναί, μαννούλα μου, νὰ χύσω δάκρυ μαῦρο, ἀλλὰ κ' αὐτὰ τὰ στίριψε ὁ πόνος ποῦ νὰ τὰ βρῶ; οὔτε αὐτ' ἡ παρηγοριά ἀκόμη δὲν μου μένει! θάχω τὰ μάτια μου στεγνά καὶ τὴν ψυχὴ κλαμένη!

Μαννούλα μου δὲν θ' ἀκουσθῇ τὸ γέλιο σου καὶ πάλι; γιὰ κόττα τὸν Εὐγένη σου πῶς σκύφτει τὸ κεφάλι; ἦλθε νὰ γείρη τὸ μικρὸ σὰν πρὶν στὴν ἀγκαλιά σου, γιὰ νὰ τοῦ δώσης τὰ παληὰ τὰ χάδια, τὰ φιλιὰ σου.

Κι' ὁ Γιάννης νά! σὰν ὄνειρο, μὲ θολωμένα μάτια, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα του, μὲ τὴν καρδιά κομμάτια, ἦλθε μέσα στὸ βύθος σου, ποῦ τόσο τὸν ἐζήτησες, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα στὰ χεῖλη, ἐξεψύχησες!

Μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀπ' τ' ἅγιο στοματάκι σου βγήκε ἡ ἅγια σου ψυχὴ, καὶ φτερουγίζει μόνη στὴ Πρίγκηπο, ποῦ πόθησες, στυγαφικὸ σπιτακι σου, ποῦ τὸ τραγουδι ἀκούεται, τὸ θλιβερό, τοῦ Γκιώνη.

Ἀπὸ μακρὰ εἰφαίνεσο ἀρχοντογεννημένη κ' ὅσοι στὸ σπῆτι μπαίνανε, εἶτε γνωστοὶ ἢ ξένοι, ἐθαύμαζαν τὴ χάρη σου, τὰ προτερήματά σου, τὰ δῶρα τὰ ἀτίμητα τῆς μητρικῆς καρδιάς σου!

Ὅλες ἢ χάρες σου αὐτές, μαννούλα ἀγαπημένη, ὅλες ἐσοριασθήκαν στὴν ἀδικὴ θανά σου καὶ μοναχὴ παρηγοριά καὶ στήριγμα μου μένει ἡ ἱερὰ εὐχὴ σου!

Ναί, μάννα μυριοφίλητη, στὸ λείψανό σου ἐπάνω ὄρκο τρανὸ σοῦ κάνω: τὰ ὄρφανά σου τὰ φτωχὰ ἐγὼ νὰ προστατέψω καὶ τὸν μικρὸν Εὐγένιο σὰν μάννα ν' ἀναθρέψω!

Κοιμήσου, μάννα μου χρυσή, κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, κ' ἂν ὅ, τι ἐλαχίστησες δὲν πρόφθασε νὰ γείνη, ὅσο τὸν κόσμο ἐβλεπες, τὸ ἄμοιρο παιδί σου θὰ κάμῃ ὅ, τι εἴμπορε νὰ δροσιασθῇ ἡ ψυχὴ σου!

Γονατιστὸς στὸ μνήμά σου, μητέρα μου ἅγια, ἀπ' τὴ ψυχὴ μου δέησι κάνω στὴ Παναγία: «Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν, τοῦ κόσμου Σὺ καμάρι, γιὰ τῆς μητρὸς μου τὴ ψυχὴ, στοῦ τέκνου Σου τὴ μεσίτευσος ἀνάπαυσιν ἀξίαν νὰ τῆς δώσῃ [χάρι, καὶ μᾶς, τὰ ἄλλα ὄρφανά, ὁ οὐρανὸς νὰ σώσῃ! Παρηγορίας βάλσαμον Σὺ, Θεέ μου, χάριξέ μας. Μάννα τοῦ κόσμου εὐσπλαχη, Ἐοῦ προστατέψέ [μας].»

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Λ. ΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ

Κ

Αὔριον, Κυριακὴν, 14 μεσοῦντος, τελοῦμεν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, κατὰ τὴν δευτέραν λειτουργίαν, τὸ τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τῆς πεφιλημένης ἡμῶν μητρὸς

ΟΥΡΑΝΙΑΣ Λ. ΜΑΝΟΥΗΛΙΔΟΥ

Παρακαλεῖσθε, ὅπως, προσερχόμενοι, ἐνώσητε τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον εὐχὰς σας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

Πέραν, τῆ 13 Ἰανουαρίου 1918.

Η ΤΕΘΑΙΜΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΞΑΡΧΟΣ

Μία πρόσκλησις — ἀλλοίμονον! πένθιμος αὐτὴν τὴν φορὰν — ἐκάλει τοὺς φίλους τοῦ Ἰωάννου Γ. Ξάρχου, ὄχι εἰς παιδρὸν συμπόσιον τῆς ὀνοματικῆς αὐτοῦ πανηγύρεως, ἀλλ' εἰς κηδεῖαν. Ἡ συμπαθὴς αὐτῆ φυσιογνωμία εἶχε δύσει πλέον διὰ παντός, καταλιποῦσα ὀπισθὲν τῆς τὴν θλίψιν καὶ τὸ κενόν. Ὁ μεταστάς, γνωστοτάτη φυσιογνωμία ἐν τοῖς χρηματιστικοῖς κύκλοις τῆς πόλεως μας, διακρίνετο διὰ τὸ φιλόφρονον καὶ φιλεύσπλαγχον τῆς ψυχῆς, συμμετέχων πάντοτε εἰς κάθε εὐγενὲς ἔργον, βοηθῶν ἀφειδῶς καὶ μετριοφρόνως τὴν πενομένην καὶ ἀπορφανισμένην κοινωσίαν. Δι' αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ, τὴν γενομένην τὴν 7 Ἰανουαρίου ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, εἰς τὰ δάκρυα τῶν φίλων συνηγοῦντο καὶ τὰ δάκρυα ὄλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντων.

Τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιβλητικότητος γενομένης, προέστατο ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Γαγγρῶν κ. Τιμόθεος, παρίσταντο δὲ κατ' αὐτὴν πολλοὶ ἐκ τοῦ τραπεζιτικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ κόσμου, παρ' ὧ ἀπέλασε πολλῆς συμπαθείας.

Τῷ αὐτῷ Ἰωάννη Γ. Ξάρχω εὐχόμεθα ἀπὸ ψυχῆς τὴν μνήμην αἰώνιαν.

Π. Φ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὰ Θεοφάνεια ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. — Ἡ ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐφορτάσθη πανηγυρικῶς εἰς πάντας τοὺς ναοὺς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, ἰδιαιτάτα δὲ μετὰ μείζονος μεγαλοπρεπείας καὶ τάξεως ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, χοροστατοῦντες τοῦ πρώτου τῆ τάξει τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων σεβ. μητροπολίτου Καισαρείας κ. Νικολάου, ὅσις καὶ ἐτέλεσε τὸν Μέγαν Ἀγιασμόν, ἀναγνούς τὰς σχετικὰς εὐχὰς εὐκρινέστατα μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ περιτράνου ἀπαγγελίας καὶ συγκινητικώτατα. Τὸ κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν τελετὴν συρρέσαν ἐκκλησίασμα ἦτο πολυπληθέστατον, διακρίνετο δ' ἐν αὐτῷ ὁ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὀφφικιάλων τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς κ. Γ. Παπαδόπουλος, χοροστατῶν εἰς τὸ Πρωτοκδικαίον τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ φέρων τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Μεγάλου Πρωτοκδικίου. Αἱ εἰσπραξίαι τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ ἦσαν ἐφέτος ἐξαπλασίως ἀνώτεροι τῶν προεσίων.

Εὐάριστον ζεύγος. — Χαριτωμένη, καλλίφρων καὶ λεπτῆς μορφώσεως νεάνις, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀγαθῆς μνήμης μακαρίτου Δ. Τσαγκοπούλου, δεσποινίς Ἑλένη, καὶ διαπρεπῆς ἐπιστήμων, ὁ ἐν Οὐζοῦν Κιοπροῦ δημοτικῶς καὶ κατ' ὄλην τὴν Θράκην δημοφιλῆς ἐκ Τυρολόης ἱατρὸς κ. Πολύκλειτος Μπεζιρδζής, συνεδέθησαν διὰ τῶν τρυφερῶν δεσμῶν τοῦ ἀρραβῶνος. Ἡ τελετὴ ἐγένετο τὴν ἑσπέραν τῆς π. Πέμπτης ἐν τῇ ἐν Νισιᾶν Τὰς οἰκίᾳ τῆς χήρας κ. Ἀναστασίας Δ. Τσαγκοπούλου ἐν μέσῳ παιδρῶν ὀμιλήσεως, ὅπου παρήσαν, σὺν ἄλλοις, οἱ θεοὶ τῆς μνηστῆς κύριοι Ἄθαν. καὶ Δημήτριος Τσαγκοπούλος, ὁ ἀνεπίδεικτος ἀλλὰ ρέπτικησ προάγων τῆς κοινότητος Πέραν, εἰ δὲ οἱ τῆς μνηστῆς ἐξάδελφοι κύριοι Κ. καὶ Γ. καὶ Ν. Τσαγκοπούλοι, οἱ συμπαθεῖς ἰδιοκτῆται τοῦ μαρτυρίου «Λουξεμβούργου», ὁ γνωστὸς ἀρχιτέκτων κ. Μ. Λάγκας καὶ συγγενεῖς τοῦ μνηστήρος. Τοὺς διακουλίουσ ἀντήλλαξαν ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἱατροῦ κ. Παλλοῦ Θεοδορίδου, καὶ ἐν τῇ ἀγορῇ μας εὐφῆμως γνωστοῦσ ἐμπόρου καὶ ἑστουχῆς μήτηρ τῆς νέμψης. Τὴν εὐλογίαν τῶν μνηστῶν, εἰς τὴν παρίστατο καὶ ὁ θεοφιλ. χωρεπισκοπὸς Πέραν κ. Χριστοφόρος Κνήτης, ἐπεσφράγισε δαψιλῆς καὶ μέγχι προέτας ἐν ἀδιαπτῶτι εὐθυμίᾳ παρακαθὲν δειπνον, εἰς ὃ παρεκάθησαν μετὰ τοῦ χωρεπισκόπου οἱ ἐν τῇ τελετῇ παραστάντες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ὡς καὶ ὁ τοῦ γαμβροῦ ἀδελφὸς κ. Σωκρ. Μπεζιρδζής καὶ ὁ κ. Χρ. Θεοδορίδης, ἐπίσης εὐφῆμως γνωστὸς ἐκ Τυρολόης ἔμπορος. Οἱ πολυάριθμοι συγγενεῖς καὶ φίλοι τῆς περικαλλοῦς μνηστῆς καὶ τοῦ διακεκριμένου ἀσκηπτιδοῦ, συγκαίροντες θερμῶς τὸ διὰ κοιούτων χαρισμάτων πεπρωκισμένον εὐάριστον ζεύγος, εὐχονταὶ νὰ ἴδωσι ταχεῖαν καὶ εὐδαίμονα τὴν ἐνωσίαν τῶν καὶ διὰ τῶν χρυσῶν δεσμῶν τοῦ ὕμναίου.

Θάνατος. — Μὲ πολλὴν θλίψιν ἀγγέλλομεν τὸν πρόωγον καὶ ἀφνίδιον θάνατον τοῦ Κωνσταντίνου Χριστοδούλου, ἀρχιεργάτου τῆς συναδέλφου «Προόδου», ἐπισυμβάντα αἰφνιδίως, ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδιάς τὴν Τρίτην. Ὁ μεταστάς ἀπὸ ἐτῶν ὑψηροτέρων ἐν τῷ τυπογραφικῷ τῆς «Προόδου» ὡς ἐργάτης κατ' ἀρχάς, μετ' ὃ καὶ ὡς ἀρχιεργάτης, ἐπέδειξε πολὺν ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθήκον αὐτοῦ, διατελῶν ἐν ταῖς πρώτοις συζύγου καὶ πατρός. Ἡ κηδεῖα τοῦ μεταστάτος ἐγένετο τὴν ἐπαύριον, παρακολουθησάντων πολλῶν συναδέλφων αὐτοῦ, παρ' ὧν ἀπέλασε συμπαθείας καὶ ἀγάπης. Εἰς τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάτος ἀπευθύνομεν θερμὰ συλλυπητήρια.

Συσσίτιον Τριβαλίου. — Αὔριον, πρὸ μεσημβρίας, ἐν τῇ σχολῇ Τριβαλίου τελεῖται ἡ ἐπέτειος τελετὴ τοῦ εὐδοκίμως λειτουργούντος συσσιτίου τούτου, μὲ πλούσιον πρόγραμμα.

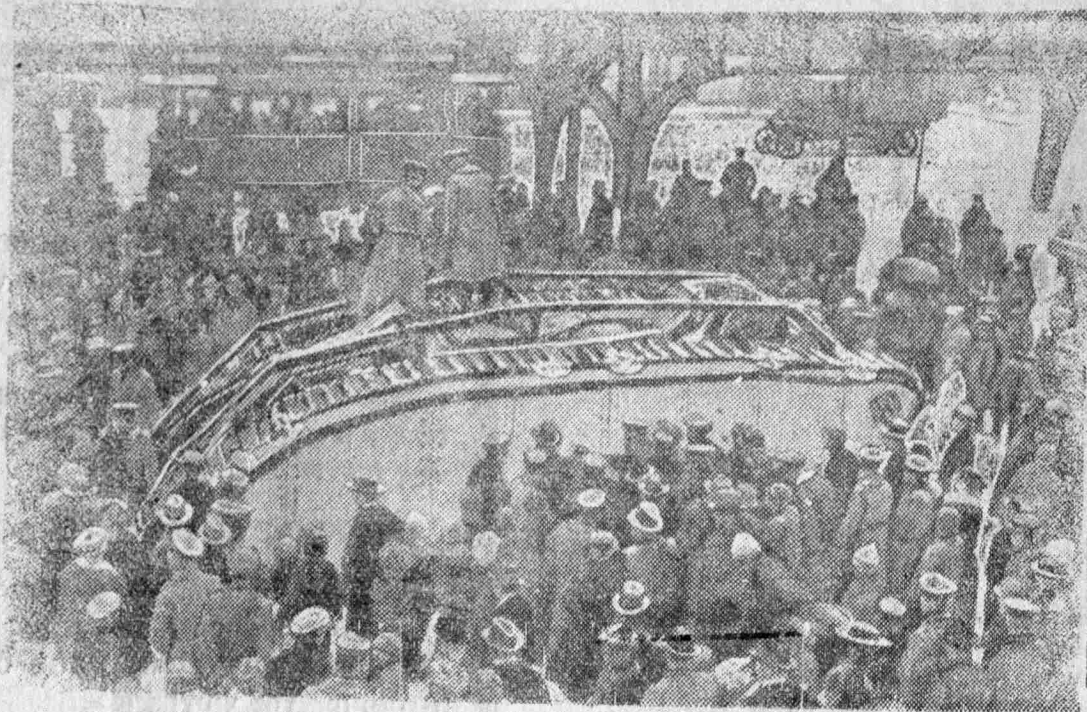
Δουλοὶ Ἀστέγων Ὀρφανῶν Γαλατῶ. — Προσέφρον: Ι. Ἀλευρίδης γρ. 50, Δ. Ἀλευρίδης 50, Ἀδελφοὶ Ράμα 50. Θεολόγος 30, Δ. Ζ. 20, Ε. Πονηρίδης 100, Μηνῆς Μαυρόπουλος 100, Π. Ἀρχιγένης 25, Ε. Ἰατροπούλου 25, Πούλιος 10, ἀνώνυμος 150, ἀνώνυμος 20, Α. Ἀμβροσιάδης 50, Κ. Σαρρῆς 50, ἀνώνυμος 50, Εὐγ. Ἀυφαντῆ 25, Εἰρ. Εὐγενίδου 20, Πλούτης 50, Ι. Μάρας 20, Θ. Δελλῆς 20, Ν. Ἀθανάσιος 20, Ποταμιάνος 10, Ἰβράκης 20, Ἄννα 10, Μαχαιριάδης 50, Π. Ἀπέργης 25, Φ. Ἀπέργης 25, Κοκτοσιάνος 60, Φ. Ἀντζιόπουλος 100, Φ. Χαριτωνίδου 100, Ι. Π. 25, Α. Δοβλεσιδης 20, Π. Γεναρόπουλος 100, Δ. Νικολαΐδης 200, Ι. Νικολαΐδης 40, Ἀγαθοκλῆς 50, Γ. Νικολαΐδης 50, Η. Δούκας 100, Π. Δούκας 50, ἀνώνυμος 25, Ι. Κελβῆς 150, Ζαχαριάδης 50, Ἰατροπούλος 10 καὶ Εὐγενίδης 25.

Συσσίτιον Φαναρίου. — Διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγγέλλου κ. Καλλινίκου προσέφρον: Αἰματ. Βεργίδου γρ. 100, δ. Αἰκ. Μηνῆ 100, Δημήτρ. Δεζαζόπουλος 100, Στυλ. Βούτας 100. Στ. Ἀσλάνογλου 40, Αἰματ. Πάλλη 40, Ἰγν. Τσακαλόπουλος 50, Αἰματ. Νάντσιου 100 ἀνώνυμος, διὰ τῆς κ. Φρόσως Κοσκίδου, 50, Χαράλ. Χ' Ἰωαννίδης 200, Αἰματ. Σοφιάδου 50, Φιλ. Παναγιώτου 200, Μιχ. Ἀκτίπης 50, Αἰματ. Φινφίνης 50, Νικόλ. Μασλαΐδης 200, Γεώργ. Πυρόλης 50 καὶ Βασίλ. Α. Μανάβης 100.

Ἐκδόσεις. — Μὲ ὕλην ἐκλεκτῆν, φιλοκάλως ἐκτετυπωμένην, εἰκονογραφημένην, ἐξεδότη τὸ Φιλολογικὸν Ἡμερολόγιον τῶν κυρίων Κ. Κωνσταντινίδου καὶ Γ. Περγιδάκη. Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ τοὺς ἐφημεριδοπώλας ἀντι γρ. 15.

Ο νέος Έλβετος πρεσβευτής εν Βερολίνω ταγματάρχης Φίλιππος Μερσιέ.

Άγγλικόν τεθωρακισμένον αυτοκίνητον, όπερ μετεφέρθη εις Βερολίνον και έξετέθη πρὸς θέαν.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΘΕΜΑΤΟΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ μ' ἔχαρητήρισαν ὡς ἀκατάστατον και ἀνίκανον νὰ εὗρω τὸ θέμα μου, ἀπῆρα και πάλιν τὸ φανάρι τοῦ Διογένητος και ἐβγήκα εἰς ἀναζητήσιν του, διὰ νὰ ἐξευδατερώσω τὴν ἀδικον αὐτὴν κατηγορίαν.

Εἰδοποιῶ, λοιπόν, τοὺς ἀναγνώστιας μου και, πρὸ παντός, τὰς τρυφερὰς ἀναγνωστριάς μου, αἰτινες θὰ διαφλέγονται ἐπὶ τοῦ πόθου νὰ μάθουν τὰ περὶ Ἁγίου Φανουρίου, ὅτι κατὰ πᾶσαν Τετάρτην, ἡμέραν νηστήσιμον, ὁ Βουρδοὺλεὺς θὰ ἐξακολουθῇ τὰς ἐρεῦνας του ἐπὶ τοῦ φλέγοντος τούτου ζητήματος, ἀφισρότων τὸ Σάββατον μόνον διὰ τὰς ἐναερίους ἐξερευνήσεις.

Ἐσυναιθίσωμεν πάντοτε νὰ λέμε, ὅτι ἀηδιάσωμεν ἀπὸ τὴν ζωὴν μας και ὅμως ἡ ἀηδία αὐτὴ, διὰ τὸν εὐμετάβλητόν μας χαρακτήρα, διαρρεῖ τόσον, ὅσον και ὁ διάπυρος ἔρως ἡμῶν πρὸς μίαν γυναῖκα!

Ὅταν μᾶς ἔλθῃ κόμμι ἀναποδιά — και εἶναι τόσον συχνὴς! — ὁμῶς ἀρχίζομεν τὸν ἐξόψαλλον κατὰ τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία δὲν παρουσιάζει κἀνένα θάλλητρον, κόμμιν εὐχορυσίτησιν, κόμμιν ἀπόλαυσιν.

Ὅλαι αὐτοὶ αἱ κατηφείς σκέψεις ἀνεγείρουσι γιὰ μᾶς σιγμὴ μέσα στὸ μυσλό μας τὸ σκοτεινόν τῶν μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἀναλόμπει, ἐνόςω διαρκεῖ, ἡ ἀναποδιά.

Μόλις ὅμως ἡ ἀναποδιά αὐτὴ διαλυθῇ εἴτε συνεπειὰ τῆς ἀντοναγίας δύο μαύρων ὀφθαλμῶν, εἴτε συνεπειὰ γιροῦ χαρτεζικώματος, τὸ σκοτεινόν μέγαρον κατκίπεται και ἀντ' αὐτοῦ ἀνεγείρεται τὸ ὀλόχρυσον μέγαρον τῆς εὐτυχίας.

Μὴ νομίζετε ὅτι, ὅτι και τοῦ τελευταίου τοῦτου ἡ διάρκεια εἶναι μακροτέρα τοῦ πρώτου.

Ὁ διαδοχικὸς θρασμός, εἰς τὴν περιπτώσιν αὐτὴν ἔχει περισσοτέραν εὐρύτητα, καρὰ εἰς κἀθε ἄλλην περίστασιν. Μᾶς ἐγέλασε ἡ ἐρωμένη μας; Ἰαταταί! κατοβρεσάθησας, κατάπτωσις ἠθικοῦ, ἀπελπισία θανάτου, ἐπίτοις δὲ και μέχρι κομπουριάσματος!

Καθ' ἣν σιγμὴν τραβοῦμε τὰ μαλλιά μας διὰ τὸ ἀνεπανορθωτόν κτύπημα τῆς τύχης, δύο μαύρα

ματάκια ρίπτουν πεταχτὰ τὸ γλυκὺ των φῶς εἰς τὰ θολωμένα μάτια μας, και τότε ... ἀντίο Ἐλσωνόρα ἢ Μαρίνα ἢ Κατίνα!

Ὅλα αὐτὰ μεταβάλλονται εἰς ἀντικείμενον ἀπηρηλαιωμένης ἐποχῆς, και, ἀντὶ νὰ τραβοῦμε τὰ μαλλιά μας, τραβοῦμε τὸ κατόπιον τοῦ νέου ἀστέρος, φέροντες λίβανον, βαλλάντιον και καρδιαν, τὴν ὁποίαν ἐνομιζομεν γιὰ πάντα χαμένην!

Κ' ἔπειτα σοῦ λένε, πῶς τὸ πολυτιμώτερον κρᾶγμα, τὸ εὐγενέστερον εἶναι ἡ καρδιά!

*Μωρ' τί τὴν θὲς τέτοια καρδιά,
ποῦναι γιὰ πανηγῆρι...
ἀφοῦ βραδυνὰ ὡς σὲ βραδυνὰ
ἀλλάζει νοικοκύρη!...*

Ἡ δεσποινὴς μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά και τὸν βαρύν τῆς ὑπαιτιγμόν, ποῦ μὲ ἔκαμε νὰ παρατηρήσω μέσα στὸν καθρέπτη τῆς ἀσπρῆς τρίχης μου, ἦτο ἡ ἀναποδιά τῆς ζωῆς μου, και διήρκασε τόσον, ὅσον ἔχρειάζετο, διὰ νὰ ἐκμηθεθῇ ἡ πραγματικὴ ἀξία τῆς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτὴν, ἀηδίασα πραγματικὴ τὴν ζωὴν μου και ἐοκέφθη νὰ τὴν τεματίσω ἀδόξως, προσκαλῶν εἰς βοήθειαν ἕνα γνωστόν μου κομπογιαννίτην, γνώστην βαθὺν τοῦ «περὶ ζωῆς και θανάτου ποιήματος».

Σκεφθεὶς ὅμως κατόπιον, ὅτι θὰ τοῦ ἐπλήρωσα και κοθρα διὰ τὸν κόπον του, μετέβαλα γνώμην, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσω τὴν ἴδιαν ἀκριβῶς σιγμὴν ἐνοίωσα ἕνα φιλικὸ χερί νὰ μοῦ κτυπῇ τὸν ὄμρον.

Ἐστράφην και εἶδα μὴ καπελαδούρα μὲ περιμετρον ἴσην πρὸς τὸ εἰκοσαπλάσιον τῆς σεληνιακῆς περιμέτρου, θεσπμένης διὰ τηλεσκοπίου.

— Ἐνος εἶναι ὁ Σπῦρος! εἶπα, και μὴ ἡ καπελαδούρα του! οἱ κομηταὶ διακρίνονται διὰ τῆς σφῆρας και αὐ διὰ τῆς καπελαδούρας σου. Τί ζητεῖς, ὦ μετέωρον;

Μεθ' ὅ, αἰσθανόμενος τὴν σκιάν τῆς καπελαδούρας του βαρύνουσαν ἐπὶ τῆς ψυχικῆς μου καταστάσεως, προσέθεσα:

— Τέτοια μὴ καπελαδούρα ἀπ' ἐμπρὸς μου ἂν περῆσῃ και τὸν ἥλιο μοῦ σκεπάσῃ,
θὲ νὰ πῶ σὶὸν κάτοχόν του: ἀνδραπέ, χωρὶς νὰ νοιώσῃς,
ἀνδραπέ μου, πῶς μοῦ παίρνεις
ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ δώσῃς;

— Καὶ τί εἶναι αὐτό, ποῦ σοῦ παίρνει;

— Ὁ ἥλιος, φίλε μου! δὲν βλέπεις, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος λούεται εἰς κύματα ὑπέρολαμπρα ἡλιακοῦ

φωτός, κἀνοι δὲ ἡμεῖς παραπαίσιμεν ἐν σκοτεινῶν και σκιῇ; «Γοῖε τοῦ Ἰσκιου!» εἰ δυνατόν, παρελθέτω ἡ καπελαδούρα σου ἀπ' ἐμοῦ. Μὲ φθάνει ἡ ἀχώριστος «Σκιά» τοῦ «Χρόνου» θέλεις νὰ μεῦ φροτώσῃς και τὴ δική σου;

Ἐπέρρασε τὸ χερί του κἀνω ἀπὸ τὰς μασχόλας μου και μὲ παρέρρασε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε.

— Καλέ, ποὺς εἶπε πῶς ἡ ζωὴ εἶναι ἀηδία και οἱ δὲν ἔχει θάλλητρα;

Φαντασθῆτε ἕνα σαλόνι, πλημμυρισμένο ἀπὸ φῶς, ἀπὸ λουλούδια, χύνοντα τὸ μεθυστικόν των ἀρωμα ἀπὸ λουλούδια ζωντανά, ἐξ ἐκείνων, ποῦ ἠετήσαν τὸν προπάτορά μας Ἄδὰμ και ἔκαμε ἐκείνες τῆς τρέλλης, τῆς ὁποίας ἐξακολουθοῦμε νὰ κάνουμε κ' ἡμεῖς, φαντασθῆτε ἀκόμη ἕνα τραπέζι μ' ἕνα γουρουνόπουλο στὴ μέση, οἱ τὸ γουρουνόπουλο αὐτὸ σὰς περιμένει, διὰ νὰ δώσῃτε δείγματα ἀπὸ τῆς ἀντοχῆς τῶν σιαγόνων σας, πρὸς δὲ μίαν οἰκοδέσποιαν, ἐτοίμην νὰ σὰς πνίξῃ στὰ λικῆρ και στὰ κονιάκ, και εἰλάτε, ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, νὰ ἰσχυρισθῆτε, οἱ ἡ ζωὴ δὲν ἔχει θάλλητρα.

Φίλοι μου, ἡ ζωὴ εἶναι ἡ ἴδια πάντοτε. Χρειάζεται και περισσοτέρα ἀνοχὴ και ἀνάλογος ἀντίληψις.

Ἄποψε, ἀκριβῶς, ἐκατάλαβα, τί θὰ πῇ ζωὴ.

Μὲ μικρὰ πράγματα γίνεται κἀναις εὐτυχίας, ὅπως και μὲ μικρὰ ἐπίσης γίνεται δυστυχίας!

Ἄν εἶχαμε τὴν σκέψιν νὰ δίδωμεν εἰς κἀθε περιστατικόν τοῦ βίου μας τὴν ἀρμόζουσαν σημασίαν, θὰ ἐπῆρχετο μὴ ἰσοβάθμιας τῆς εὐτυχίας και τῆς δυστυχίας, και τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ εἶχαμε ἰδέαν οὔτε τοῦ ἐνός, οὔτε τοῦ ἄλλου.

Ἀυτὴν τὴν σκέψιν ἔκαμα κ' ἐγώ, κ' ἔστειλα στὸ διάβολο τὴν δεσποινίδα μὲ τῆς ἀσπρῆς τρίχης, φροντίσας νὰ φανῶν ἀρσετὸς εἰς τόσα ἄλλα κομπουμύκια, ποῦ ἦσαν ἐκεῖ, και σὰς βεβαίω, στὴ ζωὴ τῆς πεθερᾶς μου, ὅτι κἀτι ἔκαμα.

Ὅλα αὐτὰ καλὰ και ἅγια, ἀλλὰ τὸ θέμα;

— Θὰ τὸ βρῆτε ἐδῶ μέσα! μοῦ εἶπεν ἡ περιποιητικωτάτη οἰκοδέσποινα, τείνουσα ποτήριον μέντας.

— Ὄ! Ἡδονὴ! εἶπον και ἐξεκένωσα τὸ ἡδονικώτατον ποτόν.

Κύρια Ἀριστόβουλα, θὰ ψάξω μέσα στὸ γουρουνόπουλο, μέσα στὰ λικῆρ, και, ἂν ἦναι, καλῶς εἶδ' ἄλλως, θὰ πῇ, ὅτι τὸ πῆραν τὰ κορίτσια και εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα, ποῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ψάξω! Μήπως σὺς ἔχετε ἰδιαιτέραν ἀντίληψιν; Δικαίωμα σας!

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

ΚΡΑΣΟΕΥΔΑ εὐγευστα και δριμύτατα

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΘΗΚΑΣ ΔΟΝΑ - ΒΑΓΙΑΚΗ

Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασή, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλοῦκ, ἀρ. 9.